

SVATÁ ANNO, ORODUJ ZA NÁS

SVATOANENSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

leden – červen 2018

Modlitba

Bože,
který jsi obdařil svatou Annu milostí,
že se mohla stát matkou Rodičky Tvého Syna,
popřej milostivě, aby nám, kteří si připomínáme její památku,
její přímluva přispěla na pomoc.

Pane, náš Bože,
který jsi ve svých svatých každému stavu i stáří představil
zvláštní vzory ctností,
učiň dobrotivě, aby křesťanské matky následovaly
příkladu svaté Anny a podle jejího vzoru své děti dobře vychovávaly.

Bože,
který jsi svatou Annu učinil matkou nejblahoslavenější Panny Marie,
popřej nám milostivě, abychom se utíkali pod jejich ochranu
a ubírali se cestou nevinnosti a kajícínosti k branám věčnosti,
který žiješ a kraluješ po všechny věky věků.
Amen.

Obsah

Duchovní slovo	2
Svatá Anna	3
Anna a Jáchym	6
Svatý Jáchym v děkanském kostele	7
Svatoanenská poutní místa v okolí	8
Duchovní správci pohledské farnosti	12
Rozhovor s Bc. Th. P. Petrem Soukalem	14
Kronika	22
Zprávy z charity	24
O putování	27
Don Bosko a jeho preventivní systém	30
Jak jsem se stal kostelníkem	32
Univerzita volného času	34
Biblical studies	36
U svatého Vojtěcha	37
Kurz biblických postaviček	38
Víkend tatínků a dětí	40
Kouzlo páteční noci otevřených kostelů	41
Břimování	42
Sedm darů Ducha svatého - modlitby	44
Úvaha – pro zamyšlení	45
Boží Tělo ve Zbraslavicích	46
Na svátek sv. Anny.....	47

Milí čtenáři,

prázdninové číslo farního časopisu Agapé nám přibližuje z různých úhlů pohledu oblíbenou světici svatou Annu.

Také jsme připravili dlouhý a zajímavý rozhovor s naším panem kaplanem P. Petrem a spoustu dalšího.

Přejeme si, aby vám čtení přineslo radost, povzbuzení a inspiraci.

redakce

Duchovní slovo

Svatá Anna, maminka Panny Marie, je krásnou a úžasnou postavou v dějinách spásy. Spolu se svatým Jáchymem jsou oba i pro nás velmi významní. Neznáme od nich sice ani jediné slovo, a přece plod jejich života je skvělý a pro nás zásadně důležitý. Vychovali svoji dceru v živé víře v Boha, Boha našich otců, a v úctě ke všemu stvořenému. Proto i svátek sv. Jáchyma a Anny, který církev slaví 26. července, patří k velmi oblíbeným.

Rodiče i prarodiče se svěřují mocné přímlově těchto světců a vyprošují svým dětem a vnoučatům to, co je v životě každého člověka nejpodstatnější. Co je pro nás důležité, je právě i to, co člověk prožije a s čím se setká. Zkušenost je ale těžko přenositelná a právě proto těm, kteří jsou nám svěřeni, dávejme dobrý příklad i moudré slovo, aby mohla zaznít slova andělova jako při Zvěstování – *Maria, milosti plná*. Děti jsou plné milosti, ale také jsou vystaveny mnoha možnostem a ne vše jim napomáhá k dobrému. Rodiče naučili Pannu Marii modlitbě a ctnostnému životu. Snažme se o to i my.

Pán nám k tomu žehnej i ve dnech prázdninových.

P. Olda Kučera

Svatá Anna

Řekne-li se Svata Anna, většině lidí se automaticky vybaví úsloví: „**Svatá Anna, chladna zrána...**“ Nic proti tomu, časté užívání a žel i ověřená pravdivost této pranostiky tuto všeobecnou asociaci ospravedlňují. Nicméně, nebylo by to málo, skončit se svatou Annou pouze u konstatování, že léto se láme ve své půli a přichází první známky nadcházejícího ochlazování? A pak, vzpomínám ze školních let, že od sv. Anny se prázdniny začaly zkracovat a jakoby rychleji utíkaly. Pohlížíme-li na sv. Annu pouze z tohoto hlediska, pak vlastně nepřináší nic radostného. Jenomže. Už dávno nám církevní kalendář neodměřuje čas setí, sklizně, orání; neurčuje, kdy máme konat to či ono, ani nevyzývá ke konzumaci těch či jiných jídel. Pranostiky byly dříve součástí každodenního života, ale dnes? Žijeme na hony vzdáleni pravidelnému a přirozenému řádu přírody; namísto klekání usedáme k televiznímu zpravodajství; místo společných povídaček u drátek, sedíme každý sám u svého počítače - a tak bychom v lamentaci na změněný (*a kdoví, zda k lepšímu?*) způsob života, mohli opomenout tu, o níž mi bylo požádáno napsat pár slov. **Svatou Annu.**

Ač je postavou více legendární než reálnou, přesto ji křesťanská tradice s láskou uchovává a uctívá. Domnívám se, že právem. Vždyť je to maminka Panny Marie! Vždyť i její početí bylo zahaleno rouškou nevídaného, ba přímo zázračného. Co tedy o ní vlastně víme? Právě že pramálo – a proto si lidová tvořivost nedostatek faktů doplňovala o to barvitějšími legendami. Na následujících řádcích předkládám tu nejznámější:

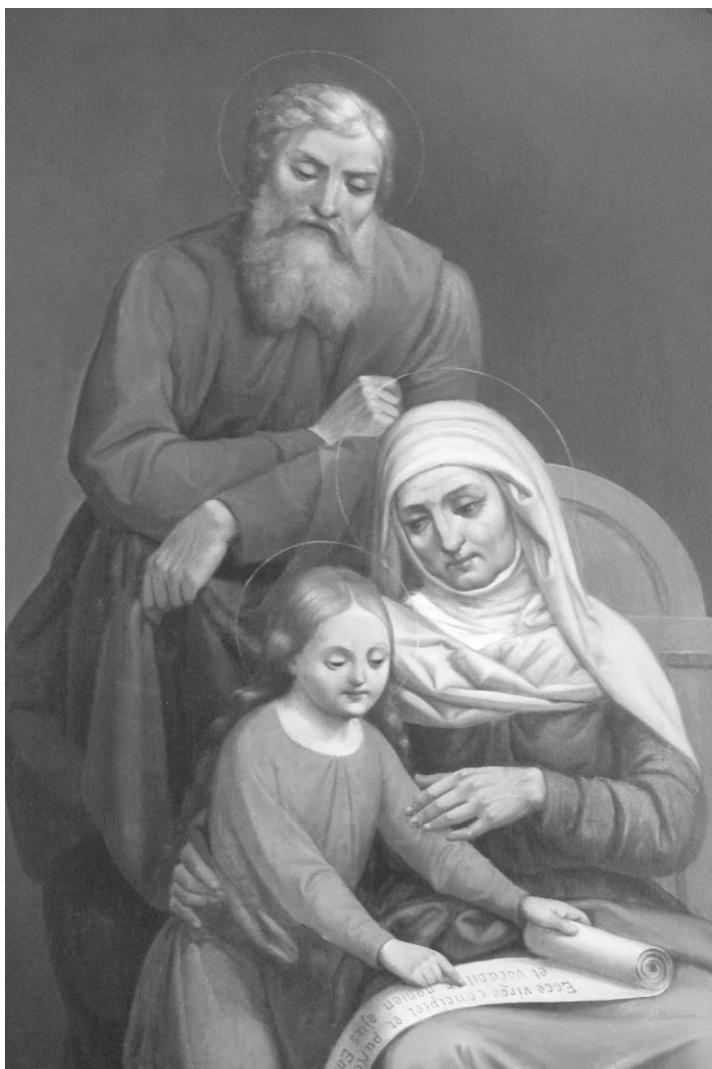

Její muž, Jáchym, byl údajně knězem, který byl bezdětný. Také jeho manželka Anna už nemohla pro své stáří očekávat žádné děti. Oba z toho byli velmi smutní, tak, jako jsou asi každý bezdětní manželé. Nadto nesmíme zapomenout, že v Izraeli byla neplodnost pokládána za prokletí a pohanu. Legenda z 2. stol. vypráví, že jednou, když Jáchym sloužil ve chrámu, odmítl velekněz jeho obět, protože nezplodil žádné dítě. To Jáchyma hluboce zranilo. Shromáždil své ovce a odešel je do hor, jako by si chtěl sám uložit dobrovolné vyhnanství z Judova kmene, k němuž patřil. Jeho manželka Anna zůstala sama v opuštěném domě a s pláčem se modlila k Bohu.

(Tady odbočím - v Orientě je dodnes zvykem, že jméno vyjadřuje charakteristický rys jeho nositele. Jméno ANNA znamená v hebrejštině půvab, lásku, modlitbu. Jméno Anna bylo dáno mnoha ženám, které získaly děti modlitbou a obětovaly je Bohu.)

Bolest obou zestárých neplodných manželů se však Božím zásahem proměnila v radost. Nejprve se zjevil bíle oblečený anděl Jáchymovi u jeho stáda a potom vstoupil do ztichlého příbytku Anny. Zvěstoval jim, že Bůh, pro kterého není nic nemožného, rozhodl, že oba dají přes svůj pokročilý věk lidstvu ten nejkrásnější květ - dívku „*oděnou sluncem*“. Právě z jejich vyprahlého a uschlého kořene měla vzejít nejkrásnější lilie, a v jejich chudobném domku měla vypučet tajemná, mystická růže. Sv. Jáchym rychle sehnal své stádo a vracel se pln očekávání a naděje ke své staříčké ženě.

Tolik legenda. Nakolik je pravdivá a nakolik smyšlená, ví jen Bůh. Vždyť v Písmu sv. není o Jáchymovi a Anně jediná zmínka, a všechny tyto informace máme z tzv. Jakubova evangelia, což je dílko z 2. stol. a nemá s evangeliem nic společného.

Sv. Jáchym a sv. Anna se stali symbolem starého lidského pokolení, z jehož vrásek vyrůstá věčné mládí Boží milosti. Jako by ve svých postavách zobrazovali vyprahlou půdu, která se opět stává úrodnou působením zázračné vláhy víry. Pro nás mohou být symbolem víry a naděje - víry, že „*u Boha není nic nemožného*“ a naděje v zásah Boží milosti, ač všechny okolnosti se zdají být bezvýchodné a situace neřešitelná.

Jméno sv. Anny nebylo naštěstí zapomenuto, a ač dnes nepatří k častým a moderním jménům, přesto najdeme nejednu Aničku. A to je dobře. Je patronkou nejenom žen v pozeňnaném stavu; utíkají se k ní pro přímluvu i ty, které nemohou otěhotnět, stejně jako ty ženy, které se obávají o dobrý

průběh těhotenství a porodu. Je třeba neopomenout její patronát nad Orlickými horami a někteří autoři (*neověřeno*) jí přisuzují i patronát nad Vysočinou.

A potom, řekněte sv. Anna před nějakým „Broďákem“ či obyvatelem z jeho okolí. Všem se hned, věřícím i nevěřícím, vybaví Pohled a Anenská pout'; pamětníkům i zašlá sláva lesních lázniček u anenského pramene (*kéž by se do něho navrátila ona čistá pramenitá voda – pohled na sotva kapající trubku u pramene je vsutku tristní*). A tak mne v této souvislosti napadá, což v modlitbě oslovit Pannu Marii i tyto dva světce a třeba poprosit o návrat vody do svatoanenské studánky? Vždyť, podle vyprávění pamětníků, se pro „zázračnou“ vodu z tohoto pramene sjížděli věřící z širokého okolí...

Kéž se poutní místo u sv. Anny stane opět vyhledávaným místem - ne toliko pro kolotoče a světské atrakce, ale jako místo usebrání, vyslyšených modliteb a načerpání nových sil. Nejen tělesných, ale zejména duchovních.

P. Jiří Vojtěch Černý

Anna a Jáchym

Svatou Annu často prosí o pomoc ženy, které už mnoho let nemohou mít dítě a moc si je přejí. Anna a její muž Jáchym totiž sami také velmi dlouho čekali, než se jim konečně narodila holčička – Maria. Když Maria vyrostla, stala se Ježíšovou maminkou. Jáchym a Anna, kteří dlouho neměli žádné děti, se tak dočkali veliké radosti: stali se Ježíšovými prarodiči, tedy jeho dědečkem a babičkou. Na obrazech většinou najdeme jen Annu, Marii a Ježíše, ale jen málokdy oba prarodiče s dcerou a vnukem.

Jáchym a Anna hluboce věřili v Boha. Jako mnoho jiných lidí v Izraeli čekali také oni toužebně na ohlášeného Mesiáše, který měl přinést spásu na zemi. Jednoho dne, když už spolu byli asi dvacet let, se stalo něco neobvyklého. Jáchymovi, který byl právě na poušti, se zjevil anděl a oznámil mu, že se splní jejich velké přání a narodí se jim dítě. Anně, která už byla doma, se ve stejnou chvíli zjevil tentýž anděl a oznámil jí, že dá život dítěti, které bude oslavováno na celé zemi.

Plna radosti rozběhla se Anna do chrámu, aby za tak krásný dar Bohu poděkovala. Jáchym, jakmile zprávu vyslechl, spěchal vzdát díky Bohu také. Šťastní manželé se setkali u brány a radostí si padli do náruče. Do roka se jim narodila holčička Maria. Anna měla opravdu správné jméno, protože Hana nebo Anna znamená „plná milosti“. A byla to opravdu velká milost, že Bůh si vyvolil právě ji, aby porodila Marii, která se později stala Ježíšovou matkou.

Jedna legenda vypráví, že Jáchym a Anna z vděčnosti za Mariino narození slíbili, že ji zasvěť Bohu. Když byly Marii tři roky, přivedli ji proto rodiče do chrámu v Jeruzalémě. Malá Maria radostně vyběhla schody vedoucí do chrámu. Byla šťastná, že od té chvíle bude Bohu docela blízko.

O Jáchymovi a Anně víc nevíme, v Bibli se o nich nepíše. Annu, patronku matek velmi často malovali malíři všech dob. Na mnoha obrazech je znázorňována jako „Anna Samotřetí“, jak chová Marii a Ježíše na klíně.

Také Jáchym má čestné místo mezi patrony. Je ochráncem manželských párů.

převzato z **Velké knihy o svatých**
aneb po kom se vlastně jmenujeme
(vydalo nakladatelství Doron, Praha 2003)

Svatý Jáchym v děkanském kostele

Rád bych psal v tomto svatoanenském čísle o svaté Anně v některém z brodských kostelů. Ale bohužel, její obraz ani sochu v žádném nemáme. Zato se můžeme pochlubit vzácností málokde viděnou – svatým Jáchymem, a dokonce na hlavním oltáři. Vlevo vedle prosklené skříňky s Madonou vede svatý Josef za ruku malého Ježíše a vpravo svatý Jáchym malou Marii.

K obrazu Nanebevzetí Panny Marie a reliéfu jejího korunování jsou tu na oltář vyzdviženi svatý archanděl Michael jako vůdce nebeského vojska, ochránci před morem svatý Šebestián a svatý Roch, svatí patroni a ochránci země české – Václav, Vít, Vojtěch a Prokop, apoštolové Petr a Pavel jako pilíře církve a konečně sv. Josef a sv. Jáchym jako vzory otcovské lásky, jako pilíře rodiny.

A pokud byste chtěli někde vidět svatou Annu v tom nejlepším uměleckém provedení, projděte se někdy – ale mimo turistickou sezónu a brzy po ránu – po Karlově mostě. Svatá Anna Samotřetí od Matěje Václava Jäckla patří k nejkrásnějším dílům českého baroka.

J.Staněk

Svatoanenská poutní místa v okolí

Svatá Anna u Pohledu

Z hadrburské stráně směrem k východu snadno přehlédnete celé pohledské údolí. V dávnější minulosti se mu říkalo Frauental – Údolí naší Paní, Panny Marie. Mezi Pohledem a Krátkou Vsí se vypíná mírné návrší zvané Kněží vrch. Na jeho úpatí je místo, kam se chodí za léčivou vodou ze studánky, kterou chrání kaple svaté Anny. V její blízkosti stojí kostelík také zasvěcený svaté Anně a čtrnáct zastavení křížové cesty. Studánka zavdala podnět ke konání slavných poutí. Co předcházelo, o tom vypráví pověst.

Stalo se to někdy kolem roku 1730. Správce pohledského kláštera se vydal procházku na Kněží vrch. V houštině na vrcholu zapadl do bahna, ze kterého se přes několikahodinové namáhání nemohl vyprostit. Ve smrtelných úzkostech prosil o pomoc svatou Annu – a tu jako ve snu uslyšel zvuk varhan a zpěv, a tou hudbou a zpěvem nabyt takové síly, že se z nebezpečného místa vymanil. Celý roztřesený se vrátil do kláštera a vypověděl, co se mu přihodilo. Matka představená v tom s jistotou viděla svědectví Božího zázraku, který by neměl zůstat nevyslyšen. Na jeho místě budou znít varhany a zpěv. Proto hned povolala několik zedníků, aby v místě zázraku postavili kapli. Když byly základy již téměř vykopány, vytryskl ze země pramen křišťálové vody. Vyhloubili tedy studánku a nechali pramen volně téci – alespoň se měli při práci kde osvěžit. Ale jako by zázrakům nemělo být konce, brzy zpozorovali, že drobná poranění omytá vodou ze studánky se rychle hojí.

Abatyše nechala v blízkosti kaple postavit poustevnu a povolala poustevníka. Jeho úkolem bylo pomáhat poutníkům a také zapisovat zázračná uzdravení, ke kterým dopomohla zdejší léčivá voda. Dobové záznamy svědčí o dvaceti osmi uzdraveních a lidé ze široka daleka dodnes přicházejí ke zdejší studánce pro vodu.

Kaple svaté Anny u Dobrohostova

Nedaleko Úsobí blíže k Dobrohostovu stojí pod Hradištěm kaple svaté Anny, u níž je studánka kdysi dávno nazývaná „Sladká voda“. V úsobské farní kronice můžeme číst záznam z roku 1811: „Veřejná kaplička svaté Anny stojí na pozemku Dobrohostov, vzdálená od Úsobí něco přes půl hodiny cesty a čtvrt hodiny od Dobrohostova. Je postavena z tvrdého materiálu, pokryta břidlicemi a nemá žádný nápis ani ze vně, ani zvenčí...“

Další zápis zaznamenává událost vztahující se ke studánce s léčivou vodou. Tento příběh uvádíme jako pověst zvanou „Úsobská Sladká voda“.

V Úsobí žila rodina sedláka Tomáše Nimmerrichtera. Tento hospodář měl dcerku asi 5 – 6 letou, která byla postižena očním zánětem. Protože veškerá pomoc lékařská nepomáhala, dítěti hrozila úplná ztráta zraku. Potvrdil to i lékař, který se jako poslední pokusil o vyléčení dítěte. Donedávna velmi živé děvčátko, sluníčko celého statku, bylo nyní odkázáno jen na pomoc blízkých. Bohužel, bývalo však velmi často samo, upoutáno na lůžko. Rodiče a každý, kdo na statku měl ruce a nohy, musel pracovat v polích. Velké hospodářství to vyžadovalo. Děvčátko ztratilo všechnu dřívější veselost, bylo smutné a často i plakalo, po čemž přicházel úlevný spánek.

Tu se jí jednou zdálo o paní, která k ní hovoří milým hlasem. Vyzývá dítě, aby bylo dovedeno ke studánce, které lidé říkají „Sladká voda“. Voda ze studánky jejím očím pomůže. Pomine bolest, ztratí se věčná tma. Jakmile se večer matka vrátila z pole, dítě prosilo, aby jej dovedla ke kapličce se studánkou. Matka tomu nevěnovala pozornost, měla jiné starosti a dcerku odbyla několika slovy. Ale dítě stále prosilo, až se matka podivila, jak je dnes neodbytné. A tu dcerka prozradila svůj sen a opakovala slova paní, která k ní hovořila. Matka se jen usmála a odběhla po své práci. Musela však neustále myslet na slova paní ze snu své dcery. Když se po práci vrátila k lůžku dítěte, našla jej plačící. Bylo jí dcery velmi líto. Slíbila tedy, že zítra v podvečer s dcerkou ke studánce zajde. Tak se také stalo.

Druhého dne navečer se vydaly ke kapličce. Několikrát se společně pomodlily ke svaté Anně s prosbou o uzdravení dceřiných očí. Matka pak smočila kousek plátna, které si přinesla z domu, v chladné vodě studánky a přiložila je na oči své dcery. Dítě samo si několikrát omylo obličej a znovu se pomodlilo. Ještě smočit plátno a již téměř za tmy se cestou od kapličky do vsi vrací dvě postavy. Jedna šťastně štěbetající, druhá s pocitem splněného přání dítěte, ač na zázraky věřila pramálo. Když pak ukládala dcerku na lůžko, přiložila jí vlhké plátno na obě oči. Bylo to poprvé, kdy dcera spala klidně celou noc.

Jaké bylo překvapení, když ráno, sotva se dcera probudila, radostně křičela, že vidí. Sluníčko se vrátilo na statek. Šťastná matka ještě několikrát dcerku zavedla ke studánce, kde jí omývala oči, a dcera se za krátký čas zcela uzdravila. Děkovné modlitby ke svaté Anně se k nebesům vznášely několikrát za den.

Tato událost se brzy rozšířila po širokém okolí. Ke kapličce začali docházet lidé, které něco trápilo. Našli se i dobrodinci, kteří kapličku opravili, aby byla důstojnou ozdobou proslavené studánky, neboť v krátkém čase po události proudila celá procesí k zázračnému prameni. Z milodarů poutníků byla brzy postavena nová větší kaple.

Kaple svaté Anny u Chotěboře

Pověst vypráví, že kdysi dávno se ztratil jediný syn pána zdejší tvrze. Po třech dnech, kdy naděje na jeho nalezení už pohasínala, se chlapcově matce zdál v noci sen. V něm jí žena podobná svaté Anně z obrazu v chotěbořském kostele poradila, kde chlapce hledat a jak ho ošetřit. Nazítří ráno byl chlapec v zuboženém stavu skutečně nalezen. Na radu paní ze snu vykoupali chlapce ve studánce v údolí a hoch se brzy uzdravil. Otec z vděčnosti nechal na obou místech vystavět kaple: na místě nalezení kapli svaté Anny a u studánky kapli svaté Trojice.

Jaroslav Staněk

Duchovní správci pohledské farnosti

od konce 60. let do současnosti

Šedivá léta na okamžik rozjasnilo působení mladého kněze **P. Václava Černého** (1967 – 1970), faráře z České Bělé. Díky jeho iniciativě došlo k renesanci duchovního života i nadějným aktivitám při obnově poutního místa u Svaté Anny. Nástup normalizace však vedl k nemilosrdnému odvolání P. Černého.

Jeho nástupcem byl jmenován **P. František Hájek** (1971 – 1988). Nadšený skaut a velký přítel zvířat působil v těžkých časech. Přesto horlivě kázal a pořídil nové kostelní dveře a okna v sakristii. Jedním z příznaků sílícího odklonu lidí od křesťanské víry byly opakované krádeže mobiliáře poutního kostela a tragický zábor farní zahrady.

Během první dekády znovu nabyté svobody byl pohledským administrátorem **P. Arnošt Jílek** (1988 – 2000), za jehož působení se podařilo mimo jiné opravit okna kněžiště a díky iniciativě Karla Pompeho alespoň provizorně vzkřísit pohledské varhany. V současnosti působí P. Jílek jako farář v Častolovicích.

Po krátkém intermezzu, kdy se v Pohledu vystřídali kněží z Brodu i Přibyslavi, se ujal správy farnosti **P. Jakub Jan Med, OPraem.** (2000- 2005). S elánem se pustil do obnovy dosud nedoceněného dědictví pohledské farnosti. Sloužil v Pohledu i několik mší svatých týdně, navštěvoval věřící v jejich domovech, pořádal duchovní cvičení, koncerty, nechal opravit řadu památek z mobiliáře či ho jako sochař doplnil vlastními prvky. U Svaté Anny došlo k výměně oken a dveří a k pořízení dvou nových zvonů. Díky iniciativě Josefa Neuwirtha byly opraveny kaple křížové cesty. Dnes je P. Med správcem farností Úsobí, Štoky a Svatý Kříž a plní funkci provizora v želivském klášteře.

V letech 2005 – 2008 byl duchovním správcem pohledské farnosti **P. Adrián Jaroslav Sedlák, OPraem.**, farář v České Bělé. Z jeho iniciativy byl pořízen nový obětní stůl v poutním kostele a z vnější strany byly odvodněny jeho základy.

Dalším duchovním se po odchodu P. Sedláka do Poličky a poté do Trutnova stal brodský farní vikář **P. Grzegorz Puskiewicz** (2008 -2009). Byl všem příkladem upřímné a neokázalé zbožnosti a pracovitosti. Snad také po vzoru rodného Polska zde obnovil skromné božítelové průvody obcí. Dnes slouží jako administrátor ve farnosti Lázně Bělohrad.

V období let 2009 – 2013 zde vykonával službu další havlíčkobrodský farní vikář **P. ScLic. Tomáš Rastislav Höger, OPraem.** V letech 2011 – 2013 se společnými silami farnosti a obce podařilo obnovit fasádu kostela svaté Anny.

Po odchodu P. Högera do Říma se správy ve věcech materiálních ujal havlíčkobrodský děkan **P. Hroznata Pavel Adamec, OPraem.** a místě duchovního správce se vystřídali **P. Erik Tvrdoň** a **P. Damián Kristián Vrchovský, OPraem.**

Nedělních bohoslužeb v pohledském kostele se pravidelně účastní v průměru čtyřicet věřících, z čehož obyvatelé obce Pohled tvoří přibližně třetinu. Velké duchovní povzbuzení pro vymírající farnost znamenají poutní slavnosti u Svaté Anny. Počínaje tzv. malou a velkou svatoanenskou poutí se zde nedělní mše svaté konají až do slavnosti sv. Václava.

(z dovětku ke knize **Bývalý cisterciácký klášter v Pohledu**, kterou vydala římskokatolická farnost Pohled v roce 2015)

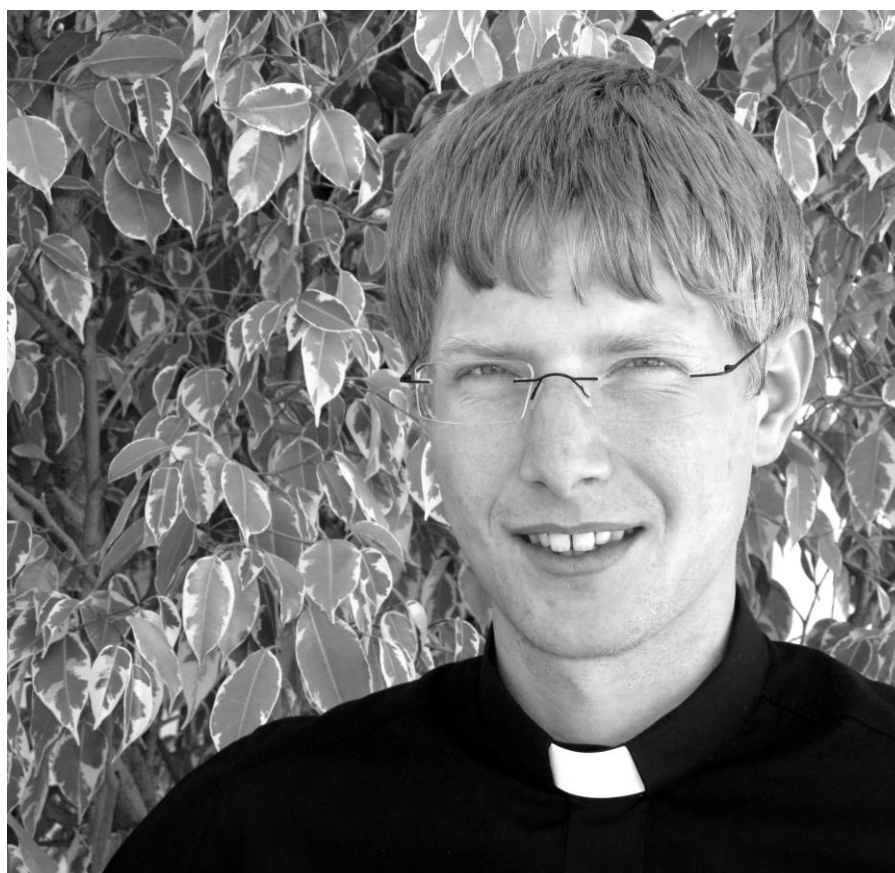
Rozhovor s Bc. Th. P. Petrem Soukalem

Otče Petře, mohl byste prosím čtenářům Agapé stručně představit rodinu, ze které pocházíte?

Maminka pochází podobně jako „ryzí pivo z hor“ z Hanušovic a tatínek z Proseče u Skutče. Mám tři mladší sourozence. Sestru, která pracuje na poli speciální pedagogiky, a potom dva brášky. Oba ještě studují vysokou školu, ten starší techniku a náš nejmladší benjamínek se věnuje hudbě a studiu sdružených uměnovědných studií.

Jakou jste studoval školu?

Vychodil jsem základní školu, a pokud si vzpomínám dobře, tak jsem ani jednu nepropadl. Po získání všeho, co nabízí základní škola, jsem vystudoval střední školu, která se těšila dobré pověsti a nezapamatovatelnému názvu: Střední školu průmyslovou, strojnickou, technickou a vyšší odbornou školu Chrudim, obor Technické lyceum. Asi by se mohlo zdát, že mé srdce dobyl svět techniky a počítačů, ale kostky budou vrženy o něco později...

Co říkali učitelé, když jste po maturitě odešel do semináře? To není na průmyslové škole obvyklé.

Učitelé? Nejlepší byl náš učitel matematiky. Ten žil ve svém světě natolik, že ještě po několika měsících, kdy jsem už byl v semináři, všem tvrdil, že dělám Matfyz v Praze. Většina učitelů to vůbec neřešila a ti, kteří to řešili, byli celkem zaskočení... Ale vzpomínám si, že když jsem se byl kdysi podívat na dni otevřených dveří, tak pan ředitel vyprávěl, že jeden ze studentů této strojáry vystudoval úspěšně medicínu. Nuže, od minulého roku může další studentíky lákat na to, že po studiu naší školy se člověk může stát nejen lékařem ale i knězem!

Jak jste rozpoznal, že Vás Pán volá ke kněžství?

To je otázka, na kterou bych rád sám našel přesnou odpověď. Ano, poznal nebo lépe řečeno „poznával“ jsem to dost dlouho. O kněžství jsem přemýšlel už na prvním stupni základní školy, kdy jsem kamarádky z náboženství lákal na post farní hospodyně. Ale protože žádná nechtěla, je místo farní hospodyně v Havlíčkově Brodě stále volné... Každopádně jsem byl skálopevně přesvědčen, že když se má stát někdo knězem, tak musí zažít něco mimořádného, nadpřirozeného, no minimálně zázrak, o jaký se prosí v kanonizačních procesech... Tak jsem čekal, ale ono nic. Nebudu přehánět, když napíšu, že dopis z nebe by mě překvapil méně než fakt, že se nestalo nic zvláštního. Nuže, jak jsem to tedy poznal? Pán Bůh to umí i bez zázraků, a tak jsem byl osloven pestrou mozaikou: příkladem kněží, kteří byli šťastní a dělali své řemeslo dobře, sem tam modlitbou či citátem z Písma, setkáním, přátelstvím... A když došlo po maturitě na lámání chleba, tak jsem to riskl a podal si jedinou přihlášku: tu do Teologického konviktu.

První rok studují bohoslovci v kněžském konviktu?

Přesně tak! Jen to slovo „studují“ je trochu nadnesené. Teologický konvikt je časem, kdy by se měl každý rozhodnout, jestli uhodil hřebíček svého hledání na hlavičku. Do školy jsme chodili asi čtyři hodiny denně a potom jsme hodně času věnovali společenství. Hráli jsme fotbal, podnikali různá dobrodružství a samozřejmě se také modlili.

Studoval jste prý také v Římě.

Tři léta, která jsem mohl „prostudovat“ v Římě, patří k těm nejkrásnějším. Do Říma mě spolu s dvěma výbornými kamarády poslal otec biskup Jan Vokál. Studium i život v cizí zemi mi otevřely oči a já jsem za tuto zkušenost velmi vděčný. Doufám, že něco z těchto let, která byla bohatá na studium i modlitbu a práci na sobě, doletí skrze setkání, kázání a vůbec kněžskou službu v naší farnosti až k vám.

Kdy jste přijal kněžské svěcení? Loni jste byl nejmladším knězem v diecézi – platí to i letos (po vysvěcení dalších novokněží)?

Kněžské svěcení jsem přijal 13. května 2017 v den svátku Panny Marie Fatimské. A stále platí, že jsem nejmladším knězem naší diecéze. Dokonce by se to dalo rozšířit i na celé Čechy (na Moravu už ne). Jen pro zajímavost: asi úplně nejmladší kněz v České republice je můj kamarád z Ukrajiny, jehož osmnácté narozeniny jsme slavili (poprvé v historii) v Teologickém konviktu, protože studoval s námi. Dnes slouží jako řecko-katolický kněz v Pardubicích, ale není knězem naší diecéze, a tak mi čestný titul „nejmladší kněz“ stále zůstává.

Jak jste prožil svůj první rok v kněžské službě?

Vééélmi intenzivně! Jsem rád, že můžu sloužit ve farnosti, kde mají kněží plné ruce práce a zadek otlačený ze zpovědnice. Protože jsme přišli s panem farářem oba dva noví, byl první rok předznamenán jistou dávkou chaosu, který nevyhnutelně patří k tomu, když se má člověk zorientovat v úplně novém prostředí. Snad ale také mohu dodat, že jsem ten svůj první rok prožil požehnaně

a že jsem mohl vnímat, jak se snad – díky Bohu! – mohu ve službě stávat požehnáním pro druhé...

Co Vás překvapilo – o čem jste se v semináři neučili?

Výčet toho, o čem jsme se učili, je mnohem skromnější než seznam toho, o čem nám nikdo nic neřekl. Ale nemyslím, že by to bylo špatně. Ve škole jsme se mohli naučit teologickému pohledu. Dívat se na svět očima víry, která má naději a prosí o sílu, aby této naději mohla vydávat svědectví. A na co nezbyl čas ve škole, to doháním teď. Řezat motorovkou a couvat s vozíkem mě naučil pan farář a míchat maltu zase farníci ze Šlapanova... A teď k tomu, co mě překvapilo! Mají být první překvapení milá nebo šokující? Šokující byla první noc ve spacáku na hromadě matrací. Potom záchod, který stabilitou připomínal houpací křeslo a sprcha ve sprchovém koutu bez sprchového koutu, blikající žárovky visící ze stropu... A vůbec bylo to první ubytování na naší fáře takové působivé... Asi mi rozumíte. Šokující byl (a stále je) pohled do zákulisí. Na pódiu bývá pěkně naklizen, ale v „zákulisí“ jsem několikrát okusil léčbu šokem. Když mluvím o pohledu za přívětivou fasádu, tak myslím na naši diecézi, kněze našeho vikariátu i na naši milou farnost.

A teď konečně překvapení milá a povzbudivá, kterých rozhodně nebylo méně! Plný kostel i ve všední den, upřímná touha mnohých z vás po hlubokém duchovním životě, fronty před zpovědnicí, skvělá atmosféra na úterních biblických hodinách, důvěra, se kterou přicházíte i za mnou, knězem mladým a nezkušeným, přijetí, pozvání, pomoc, povzbuzení, dobrý oběd... Díky za to!

V jakých farnostech působíte?

Nejvíce času mé služby i sil patří naší farnosti v Havlíčkově Brodě, a potom farnosti ve Šlapanově, kterou jsem dostal takříkajíc „na krk“. Ty ostatní visí na krku hlavně panu faráři a já se mu snažím pomáhat. Zejména v neděli a při pohřbech to je Dlouhá Ves a Pohled. Ve Skuhrově učím náboženství. A samozřejmě jsem byl i v Sedletíně, který leží na samé hranici našich farností.

Jaký je rozdíl mezi Havlíčkovým Brodem a Šlapanovem?

Už jsem naznačil, že Šlapanov je „moje“ farnost a Havlíčkův Brod je „naše“ farnost, o kterou se „dělíme“ s panem farářem. Farnost v Brodě je velká, živá a zajatá, kdežto Šlapanov je na počty mnohem skromnější a spíše se rozjíždějí. V Brodě dělám něco, ve Šlapanově všechno – od začátečnických pastoračních experimentů až po placení faktur a seriózní jednání s památkáři, armádou úředníků na všech možných ministerstvech nebo panem starostou a zastupiteli. Šlapanov je farnost menší a tedy čitelnější, přehlednější. Lidé nebyli zvyklí, že se sešli i mimo mši svatou, a tak jsou za všechno vděční. Hodně akcí se ve Šlapanově

může dělat jen díky vám, kteří jste tu v Brodě: pomoc při brigádách, večery chval s Výbuchem, doprovod poutní mše svaté Scholičkou... A možná ve Šlapanově můžeme rozjíždět tolik věcí jen díky tomu, že smíme brát inspiraci z Brodu.

Kromě mší svatých máte také pohřby, křtiny, svatby... Jaké jsou Vaše další aktivity?

Občas si s pousmáním vybavím otázku: „A pane faráři, co vy vlastně pořád děláte?“ Náplň naší služby je neuvěřitelně pestrá, krásná... a také vyčerpávající. Kosteloví lidé často kněze zahlédnou jen za oltářem nebo na nějaké občasně akci, ale my jsme zde i pro ty, kteří cestu do kostela teprve hledají, a není jich málo... Kromě mší svatých v naší farnosti a okolí zaopatřujeme nemocné, děláme poslední rozloučení v obřadní síni, připravujeme lidi na svatbu, rodiče na křest dětí a doprovázíme několik katechumenů. Pravidelně sloužíme v domovech důchodců a psychiatrické léčebně. Mým dalším úkolem je učit náboženství v Brodě, Šlapanově a Skuhrově, připravovat setkání nad Písmem svatým při biblických hodinách v naší farnosti a ve Věžnici. V pátky se setkáváme s mladými lidmi a rozjíždíme také tzv. Biblical studies – společenství víry pro vysokoškoláky. Občas se najde i příležitost posloužit za hranicemi naší farnosti.

Takto jsme s kamarádem pořádali formační týden pro kněze v Itálii (Liturgie města Říma), chystáme Letní školu liturgiky v nedalekém želivském klášteře, čas od času nějaká přednáška, povídání, duchovní obnova a příležitostně také překládám. A když na to přijde, natáhnu montérky a jedu opravovat kostel ve Šlapanově nebo zvelebovat brodskou faru a její okolí. Nicméně důležitou a vůbec nejdůležitější „aktivitou“ je slavení liturgie, modlitba a přátelství s Ježíšem, abychom nikdy nezapomněli, pro koho a s kým to vlastně všechno děláme...

Zbývá Vám čas na nějaké záliby a koníčky?

Přiměřeně okolnostem... Někdy času zbývá více jindy méně. Je prima že některé koníčky člověk může se svou službou propojit. Například rád fotím, a když se pracuje, tak je stále třeba všechno dokumentovat. Nebo rád hraji na kytaru, což se zase dá využít, když se scházíme na spolču. Rád taky čtu zejména odbornou teologickou literaturu, která otevírá oči a učí již zmíněnému „teologickému pohledu“ na život. A snad není nezajímavé, že jsem si tady v Havlíčkově Brodě splnil několik dětských snů. Motorovou pilu mi půjčil pan farář a jezdit s bagrem mi zase dovolil pán, který na farní zahradě vytrhával kořeny.

Máte také někdy volno a možnost navštívit doma své rodiče?

Pravidelně mívám volno v pondělí. Takže jsem si zamiloval právě ten den, kteří mnozí – zejména v ranních hodinách – upřímně nemusí. Když to jde, tak se vypařím už v neděli odpoledne, protože nedělní večery u nás doma bývají nejhezčí. Většinou ještě stihnu prohodit pár slov s brášky, kteří se rozjíždějí na vysoké školy do Brna a Prahy, poškádlit sestru, která má před svatbou, a potom popovídat s rodiči. Naše rodina je velkým vkladem, který Bůh vložil do mého života. Vnímám jak je pro moji službu v naší farnosti důležitá tato podpora „ze zálohy“ a jsem za ni mým rodičům opravdu vděčný. Jindy se v pondělí setkáváme s kamarády, podnikáme různé výpravy anebo jen tak povídáme.

Také máte hodně přátel, že? Některé můžeme občas vidět i u nás v kostele.

Je to tak. Ten, kdo žije v celibátu, má v životě jakési „prázdné místo“, které může naplňovat modlitbou a službou. Ale aby to ustál, tak potřebuje dobré vztahy. Uvědomuji si, jak je pro mě nesmírně důležitý důvěrný vztah s Bohem, přijetí ze strany farnosti a potom rodina a dobří kamarádi. Bůh, společenství farnosti a moji nejbližší. Jsem strašně rád, že mám pár dobrých kamarádů, se kterými můžeme sdílet starosti i radosti kněžského života. Věřte, že nechybí ani jedno... Společně jezdíme na dovolenou, na exercicie a také se pravidelně navštěvujeme. A tak jsem rád, že mnohé z mých dobrých přátel alespoň od vidění znáte.

Máte nějaký kněžský vzor?

Samozřejmě. Rád vzpomínám na pana faráře Josefa Smolu, který byl mnoho let v Chrudimi. Nejvíce mě ale určitě oslovil jeho nástupce v chrudimské farnosti P. Jiří Heblt. Kdyby mi někdo řekl, že máme alespoň něco málo společného, bylo by to pro mě vyznamenání. Stále mě oslovuje jeho pokoj, tichá radost i důstojnost, s níž slaví liturgii, user-friendly pojatá kázání a otevřenost lidem. Jsem vděčný za P. Jana Uhlíře, který mě oslovil svým nadšením a nasazením ve službě. A co se týká technických řešení, pak je mým idolem náš pan farář Oldřich Kučera. Jemu vděčím za to, že se učím dívat, hodnotit a myslet více prakticky. Právě on mě svou častou poznámkou: „Je to o radosti...“ obohatil o další rozměr lidského života.

Co Vám dělá v kněžské službě radost (a co Vás naopak naplňuje smutkem)?

V jednom z mých nejoblíbenějších žalmů se v breviáři každý čtvrtek modlíme: „vrcholem radosti je být s tebou“ (Žl 16, 11). Radost mi dělá služba, ve které můžu „být s ním“ a zasnout nad tím, jak veliké věci dělá Bůh skrze tak maličké lidi, jako jsem já. Občas se s Boží pomocí podaří někoho povzbudit, potěšit, poradit a to mi dělá radost. Radost mi dělá, když nám kněžím dáváte najevo, že od nás očekáváte kněžskou službu, slavení svátostí, poznání Boha, slovo víry a naděje. Radost mi dělá, když nás přijímáte takové, jací k vám přicházíme, a nepoměřujete nás s předchůdci nebo se svými očekáváním. Víím, že to není lehké. Radostí mě naplňuje, když můžeme společně tvořit něco krásného. Myslím teď třeba na Šlapanov a na brigády, kam přicházejí věřící i nevěřící. Člověk se dívá kolem sebe, mluví s lidmi, vidí, že pomalu jde i to, co dříve nešlo... A to mi dělá radost.

Nejtěžším křížem, který padá na moje ramena je lhostejnost. Velmi často přicházejí lidé, kteří po nás něco chtějí, například křest, ale nic to pro ně neznamenaá. A tak se snažíme, bavíme se o Pánu Bohu, o víře, o naději, kterou máme, a narážíme jen na rozpačité úsměvy a pokyvování hlavou. Mívám pocit, že lidé chtějí nebe, ale bez Pána Boha, a my víme, že místo, kde není Bůh, se jmenuje jinak... Ach, ta lhostejnost! Někdy závan lhostejnosti zavane i z kostelních lavic a to bolí. Víme, že nejsme ideální, ale rozhodně vám nechceme být ukradení – vždyť jsme tady pro vás. Byly chvíle, kdy jsem očekával podporu ze strany vás rodičů, dopsané sešity na náboženství, těšil se na intenzivnější práci s ministranty, přátelství s mladými lidmi... Je mi smutno, když někdy vidím, jak rodiče své děti vychovávají a předávají jim víru formou: „Řekni si, vyber si...“ Asi tušíme, že máme kam růst, a pokud to víme, tak Bohu díky za to!

Jací jsou Vaši oblíbení světci?

Z telefonního seznamu světců vypíchneme apoštola Petra a Pavla, svatého Václava a Jiří – mého křestního a biřmovacího patrona. Z dam by to potom byla

Panna Maria, Terezie z Lisieux a svatá Anežka Římská. Zvláštní náklonnost mám k římským mučedníkům. Jejich odvaha žít i vyznávat víru až k prolití krve mi bere dech.

Jak jste se za ten rok sžil s havlíčkobrodskou farností? Kolik procent lidí znáte jménem?

Rok je doba dlouhá, ale nikoliv dostatečná na poznání tak velké farnosti, jako je ta naše. Kolik procent? Těžko říci, ale vím, že se snažím a že se vaše jména se zájmem učím a občas se i trefím. Minimálně co se týká našeho jáhna, tak jsem se do příjmení „trefil“ vždycky. Jsem v pokušení přirovnat naši farnost k budově fary. Naše fara je velká a má úžasný potenciál, který můžeme společně objevovat a rozvíjet (filosofové by řekli: uvádět z potence do aktu). Podobně mi přijde, že v naší farnosti je skvělé, že se tolik lidí schází, připravuje něco pro druhé, oslavuje Boha krásným zpěvem a přece nám snad k „dokonalosti“ něco schází. Často, když jsem se dostal na nějakou opravdu krásnou a povedenou akci, tak jsem tam našel jen „polovinu“ naší farnosti. Doufejme, že práce na faře i na společenství naší farnosti půjdou ruku v ruce! A pokud snad máte pochybnost, zda je vaše jméno bezpečně zapsáno v mé paměti, tak mě můžete pozvat, abychom se lépe poznali. Budu rád.

Máte nějaké plány do budoucna ohledně naší farnosti?

Nadchla mě vize, kterou má pan farář ohledně stavebních úprav a využití fary i farní zahrady. Ale raději bychom zde po sobě zanechali živé společenství než opravený barák. Čas od času se ptám, co naše farnost potřebuje. Pokud to víte, budu rád, když mi napovíte anebo – bude-li třeba – mě nakopnete. Byl bych moc rád, kdyby každý člověk, který v naší farnosti žije, našel přijetí. Společenství, ve kterém by mohl sdílet svou víru a čerpat sílu i povzbuzení pro život. Byl bych moc rád, kdyby naše farnost byla místem jednoty a pokoje. Společenstvím, kde se žije víra takovým způsobem, který může oslovit...

Co byste vzkázal čtenářům Agapé?

Uctivé poděkování, že to dočetli až sem. A na konec snad to, co na koncertech volal Michael Jackson: „I love you!“ Věřte, mám vás rád a rád vaši farnost беру za svou vlastní.

Otče Petře, děkujeme za rozhovor a přejeme Vám, ať se Vám u nás líbí čím dál více a nacházíte zde radost a vlídné přijetí od nás všech

redakce

Kronika

Matrika pokřtěných

(listopad 2017 - květen 2018)

Ondřej Štěpán Beran, Jindra Jolana Tábořská, Josef Šimánek, Eliška Anna Pánková, Gabriel Ivo Berky, Eleftherios Ionas Vlachos, Lucie Anna Chroustovská, Štěpán Jan Holas, Martin Lukáš Culek, Matouš Nikl, Václav Jakeš, Štěpán Emanuel David Zachariáš, Ondřej Václav Formánek, Jaroslav Pavel Müller, Elias Vít Fendrych, Sebastián Gabriel Hanzus

Matrika pohřbených

(listopad 2017 - květen 2018)

Josef Pertl (1932), Blanka Klementová (1945), Antonín Sedlák (1940), Miloslava Prokešová (1940), Jiřina Prostřední (1927)

Mariana Kadlecová (1942), Zdeňka Kučerová (1938), Marie Kubátová (1928), Karel Tecl (1944), Anna Kyprá (1944). František Hrbek (1940), Věra Beránková (1948)

Jaroslav Sedlák (1951), Stanislav Čálek (1942), Bohuslava Holíková (1931), Vít Škoudlil (1979), Věra Poulová (1944), Josef Král (1950), Dr. Eliška Kubíková (1925), Josef Kemény (1951), Václav Sedlák (1953)

Marie Svobodová (1936), Vlasta Kárníková (1924), Mária Bandová (1985), Julie Somerová (1927), Marie Fialová (1940), Blažena Kovářů (1921), Ludmila Krejdllová (1931), Božena Hergerová (1933)

Petr Dzurko (1948), Jarmila Vencová (1930), Ludmila Vajrychová (1929), Josef Krejčí (1932), Josef Ježek (1933), Josef Kutlvašr (1942), Jindřich Dvořák (1956), Miroslav Šrámek (1935), Anna Pertlová (1931), Jiří Sobotka (1938), Marie Lhotská (1934), Štefanie Šantrůčková (1931)

Jaroslav Kadlec (1940), Vlasta Nedělková (1931), Božena Vencová (1927),

Marie Beránková (1937), Zdeněk Blažek (1939), Marcela Rasochová (1949), Anežka Löwenbergerová (1927)

Matrika oddaných

(listopad 2017 - květen 2018)

Tomáš Doležal – Andrea Fikarová

Svatost biřmování 27. května 2018

Pavel *Josef* Blažek,
Jiří *František z Assisi* Blažek,
Zdeňka *Filoména* Borská,
Barbora *Kateřina* Doležalová,
Petr *Petr* Doležal,
Lukáš *Eliáš* Gašpar,
Martin *Jeremiáš* Gašpar,
Klára *Veronika* Heilandová,
Marie *Monika* Juráčková,
Anežka *Františka* Matoušů,

Jan *Prokop* Novák,
Anežka *Apolena* Panská,
Kateřina *Zuzana* Sýkorová,
Tomáš *Václav* Růžek,
Martina *Anežka* Šoupalová,
Jan *Maria Vianney* Šuntil,
Ondřej *Jiří* Švec,
Vít *Josef* Topolovský,
Lenka *Zdislava* Vencová,
Markéta *Cecílie* Vodrážková

První svaté přijímání 17. června 2018

Pavla Černá
Kateřina Holá
Anna Kadlecová
Eliška Lašticová
Barbora Moravcová
Vojtěch Růžička
Dominika Růžičková

Veronika Štroufová
Petr Satrapa
Pavel Veleta
Jindřich Venc
Michal Venc

(katechetka Miroslava Doležalová)

Zprávy z charity

Vzpomínkové setkání rodin klientů Domácí hospicové péče

Tým Domácí hospicové péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod uspořádal v sobotu 24. března vzpomínkové setkání, na které pozval rodiny klientů, o něž v uplynulém roce během jejich posledních dní života pečoval. Na mši svatou do havlíkobrodského kostela Nanebevzetí Panny Marie a na neformální posezení dorazilo na čtyřicet příbuzných. U kávy nebo čaje si s nimi přišli popovídat spolupracující lékaři, charitní zdravotní sestřičky, sociální pracovník i terapeut.

Slova pochopení i povzbuzení nechyběla v kázání havlíkobrodského vikáře Oldřicha Kučery během mše svaté obětované za zemřelé klienty Domácí hospicové péče. Poté se hosté přesunuli na vzpomínkové setkání, kde měli možnost podělit se o své zkušenosti s ostatními, kteří si prošli podobným trápením. „Setkání rodin klientů naší Domácí hospicové péče jsou velmi důležitá. Naším cílem je blízké v jejich těžkých chvílích podporovat, dát jim najevo, že tu pro ně jsme a že v nás mají oporu i po smrti jejich milovaného. Neméně důležitá je pro ně příležitost navázat kontakty s těmi, kteří mají stejnou zkušenost,“ zmínila ředitelka Oblastní charity Havlíčkův Brod Bc. Anna Blažková.

O zájmu rodin přijít si zavzpomínat svědčila nejen hojná účast. Důkazem bylo také veřejné poděkování s kyticí pro celý tým charitní Domácí hospicové péče, které „převzala“ jeho koordinátorka Mgr. Veronika Kusínová. Rodiny vyzdvihovaly profesionální péči o jejich blízkého, psychickou podporu a především vůbec možnost, aby jejich blízký strávil poslední dny svého života doma, neboť doma je doma. K hostům promluvili také garantka Domácí hospicové péče MUDr. Miloslava Straková, ředitelka Oblastní charity Havlíčkův Brod a psychoterapeut Martin Prášek, DiS.

Domácí hospicová péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod je komplexní péčí o umírajícího v jeho domácím prostředí. Zahrnuje jak zdravotní, tak i sociální a duchovní podporu. Zároveň nabízí všestrannou oporu pro rodiny, které se vyrovnávají s odchodem blízkého člověka. Domácí hospicovou péčí ordinuje praktický lékař či lékař specialista, s nímž spolupracuje lékař z hospicového týmu.

Více informací je k dispozici na webových stránkách www.hb.charita.cz.

Kontakt: Mgr. Veronika Kusínová,

hospicovapece@charitahb.cz,

tel.: 569 333 282 a 777 736 061.

Pomoc dětem z charitního Střediska rané péče

Hned dvakrát se za uplynulé dva měsíce dostalo potřebné podpory a pomoci klientům Střediska rané péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod. V sobotu 14. dubna uspořádali benefiční akci pro ranou péči havlíčkobrodští skauti a o devět dní později byl v havlíčkobrodském, rovněž charitním, Mateřském centru Zvoneček slavnostně zahájen Jarní charitativní bazárek pro Danečka.

Benefiční program ve skautském stylu nabídl návštěvníkům různorodé aktivity. Děti například nahlédly do skautského stanu, chystaly ozdoby na skautský krok nebo vzaly svůj doprovod do skautské kavárny nebo na bazárek. Velký úspěch měl skautský fotokoutek. Návštěvníci se mohli podívat i do prostor Střediska rané péče, které ve Skaut klubu v havlíčkobrodské ulici rovněž sídlí. Kdo vhodil dobrovolný příspěvek do kasiček rozmístěných po budově, podpořil konání rehabilitačního pobytu pro děti a jejich rodiče.

Zahájení bazárku ve Zvonečku na podporu teprve dvouletého chlapečka, klienta Střediska rané péče, si v pondělí 23. dubna nenechala ujít sama patronka akce zpěvačka Ilona Csáková. Nejen, že s chutí zazpívala, ale navíc věnovala do veřejné aukce šaty ze své skříně. Několik přítomných dam o ně v rámci dražby statečně bojovalo, ale samozřejmě je mohla získat jen jedna z nich. Nakonec se podařilo vydražit je za 5 500 korun, které se staly krásným základem pro Danečkův lázeňský pobyt. Slavnostní start benefice moderovala Tereza Šnajdr Stýblová, která hosty provedla módní přehlídkou, zmíněnou aukcí a samozřejmě nezapomněla představit Danečka a jeho rodinu.

Bazárek ve Zvonečku trval týden, poté byl ještě o pár dní prodloužen. Díky dárcům oblečení, obuvi i hraček, všem kupujícím i ostatním, kteří se na realizaci bazárku podíleli, se podařilo vybrat krásných 40.400 korun, které poputují hned na dva lázeňské pobyty, jež chlapeček nutně potřebuje. Lékaři Danečkovi po jeho narození diagnostikovali velice vzácnou vrozenou vývojovou vadu s nejasnou prognózou. Pracovníci Střediska rané péče patří k těm, kteří jsou rodině oporou.

Oblastní charita Havlíčkův Brod provozuje v Havlíčkově Brodě **Mateřské centrum Zvoneček**, které sídlí na Rubešově náměstí 171. Nabízí různé vzdělávací a aktivizační programy pro rodiče na rodičovské dovolené a jejich děti. Cílem je umožnit vzájemné setkávání rodičů a dětí, podpořit základní funkce rodiny a posílit její stabilitu.

Koordinátorkou Zvonečku je Anna Doležalová,
tel.: 569 428 438,
e-mail: zvonecek@charitahb.cz.

Středisko rané péče slaví v letošním roce 16 let své existence. Bylo první komplexní, terénní službou pro rodiny s dětmi s postižením v republice. Jde o komplexní, bezplatnou pomoc orientovanou na celou rodinu dítěte s postižením a po komplikovaném nebo předčasném porodu od narození dítěte až do sedmi let.

Vedoucí střediska je PhDr. Irena Salaquardová,
tel.: 777 741 449,
e-mail: rana.pece@charitahb.cz.
Středisko rané péče působí na území Kraje Vysočina.

Aneta Slavíková, PR
tel.: 777736063
e-mail: slavikova@charitahb.cz
web: www.hb.charita.cz
Facebook: Oblastní charita Havlíčkův Brod

O putování

Ráda chodím. Nejlepší je chození v přírodě nebo putování. Kromě toho, že se může člověk kochat krásami přírody, může taky děkovat Bohu za všechnu tu krásu nebo prostě jenom „chodit s Bohem“.

V přírodě se mi taky dobře rozjímá, například v žalmech se často mluví o cestě, takže když jsem na cestě, víc to prožívám. Na delší cesty většinou chodím s někým, takže je to taky příležitost, jak s druhým něco prožít, víc se poznat, rozvíjet přátelství. Kromě toho na cestách potkáváme různé - většinou zajímavé - lidi. Před časem jsem s jednou kamarádkou dokončila obcházení republiky. Původně jsme ji chtěly přejít napříč, ale pak se nám zdálo, že to bude lepší vzít podél hranic, protože na hranicích jsou většinou hory a v horách je to nejhezčí.

Vždycky to máme i trochu jako pout', protože se cestou modlíme, rozjímáme a navštěvujeme taky kostely a kaple, které máme na cestě. Když je možnost, rády jsme tam na mši svaté. Postupně po etapách se nám po několika letech podařilo obejít celou naši zem a bylo to krásné, obvykle se k nám ještě přidaly některé další kamarádky a tak jsme si užívaly také pěkného společenství. Dokonce nám i neuvěřitelně dobře vycházelo počasí, i když jsme plánovaly vždycky dost dopředu. Za celou dobu jsme opravdu pořádně zmokly jen jednou. Po cestě jsme zažily spoustu krásných věcí a různá nečekaná překvapení.

Například Orlické hory jsme přecházely před pár lety začátkem prázdnin. Ubytovaly jsme se v Deštném v Orlických horách a hned první večer jsme pátraly po mši sv. Podle internetu to vypadalo, že bude mše jen v neděli. Protože jsme chtěly jít na mši alespoň ještě na slavnost sv. Cyrila a Metoděje, vydaly jsme se na výzvědy do Diecézního centra mládeže na Vesmíru, jelikož jsme usoudily, že tam určitě mše bude. Tam se právě konalo setkání animátorů, kteří se chystali na večerní mši sv., takže jsme se rády připojily. Mše sv. byla zážitkem i proto, že se konala při svíčkách ve zchátralém kostele sv. Matouše, který má ale už aspoň novou střechu. Další den tam byla mše sv. hned ráno, tak jsme tam samozřejmě také zajely a dokonce jsme pak byly pozvané na snídani. Při ní jsme se seznámily a popovídaly si s místním p. farářem Tomášem Hoffmanem a s P. Moravcem, který tu byl na kursu pro animátory. Pan farář byl velmi vstřícný a slíbil nám, že nám dá vědět, kdy bude mše v sobotu.

Po snídani jsme pokračovaly do Neratova, abychom se podívaly do tamního známého mariánského kostela. V Neratově jsme zjistily, že tam právě mají duchovní cvičení salesiáni – spolupracovníci, z nichž jsme některé znaly, tak jsme se s nimi aspoň pozdravily. Na túru jsme sice vyrazily až v poledne, ale do večera jsme došly tam, kam jsme si to naplánovaly, i když jsme cestou přes Polsko trochu bloudily. Naštěstí jsme tam potkaly anděly v podobě polské rodinky, kteří nás nasměrovali na správnou cestu. Další den jsme vyrazily na hřebenovku Orlických hor a tu jsme zakončily opět v Neratově, večerní mší sv. Zaujal nás ministrant s Downovým syndromem, který důstojně ministroval a po mši sv. odešel se dvěma plyšáky v náručí. Pokud jste tam někdy byli na mši, určitě jste si ho také všimli. Sobotní túra byla také krásná. Na oběd jsme se stavily na Šerlichu, kde jsme dostaly po obědě jako zákusek lívanečky. Koupil nám je jeden pán, kterého

trochu vyhecovali jeho kamarádi a trochu taky my. A byl za svůj dobrý skutek odměněn, na ruku mu usedl krásný motýl (babočka paví oko). Tentokrát jsme vyrazily brzy, a tak jsme se i brzy vrátily a v pohodě jsme stihly zajet na mši sv. na Vesmír, kterou asi pan farář přizpůsobil nám a taky nám to předem oznámil, jak slíbil. Tentokrát ji měl místní kaplan P. Jan Barborka a byla v kapli v domě, takže byla taková rodinná. Po mši sv. nás skoro „přinutili“, abychom zůstaly na večeři, a tak jsme nakonec souhlasily, i když jsme to původně neměly v plánu. Čas před večeří jsme strávily prohlídkou domu, dokonce jsme nahlédly i do kaplanského bytu. Při večeři jsme se trochu seznamovaly s místními. Také naše poslední mše sv. v neděli v Deštném byla moc pěkná, jednak při ní byly křtiny jedné malé Markétky a dále to byla mše na poděkování za 50 let života jednoho Honzy. A tak jsme ještě po mši svaté dostaly slivovici a něco sladkého na zub.

Na našich cestách jsme zjistily, že je u nás všude krásně, dokonce i tam, kde jsme to nečekaly. Takhle nám Bůh připravuje různá překvapení na každé cestě, a nejen když vyrazíme do přírody. Stačí se jen dívat a mít otevřené srdce.

J.S.

Don Bosko a jeho preventivní systém

Letos 31. ledna uplynulo 130 let od smrti sv. Jana Boska. Kdo byl tento světec a čím nás může oslovit?

Jan Bosko byl nejdřív chudý venkovský chlapec, byl ale velmi nadaný, a to jak inteligencí, tak i pohybově a sportovně, a svoje dary chtěl dát do služby Bohu a chudé mládeži. Po mnoha nesnázích se mu podařilo vystudovat, stal se knězem (proto se mu říká Don Bosko) a začal se starat o chudé kluky v Turíně, kteří často neměli nikoho a jen tak se potloukali po ulici. Postupem času vybudoval obrovské dílo, zakládal ústavy, kde ubytoval tyto chudé kluky, budoval školy, dílny, kostely, psal a vydával knihy. Don Bosko byl geniální vychovatel, ve své době začal na rozdíl od většiny ostatních, kteří používali represivní výchovu (po špatném skutku následuje trest), uplatňovat ve výchově preventivní systém, to znamená, že se snažil předcházet zlému výchovou k dobrému, v každém člověku hledal to dobré, snažil se to probouzet a posilovat. Místo toho, aby mluvil hodně o hříchu, ukazoval mladým lidem krásu a přitažlivost dobrých vlastností a ctností, ukazoval jim, že život s Bohem je krásný a že je to velké dobrodružství.

Dominiku Saviovi, jednomu svému žákovi, řekl, že svatost spočívá v tom, že je člověk radostný, plní co nejlépe své povinnosti a žije s Bohem (veselost – píle – zbožnost). Jeho výchova byla laskavá a zároveň pevná. Laskavost, bezpodmínečná láska, která má ráda člověka pro něho samého, proto, že v něm vidí Božího tvora, a na druhé straně láska pevná, která se nebojí být k mladým náročná, vyžadovat po nich velké věci a vést je k vysokým ideálům. Jeho výchova byla založena na třech pilířích: rozum, laskavost a náboženství. Aby preventivní systém „fungoval“, jsou nutné všechny tři složky. Rozum reaguje na konkrétní situaci a snaží se domýšlet, jaké bude mít jeho jednání důsledky na daného jednotlivce. Laskavost – vychovatel se snaží být spolupracovníkem mládeže, zajímat se o jejich zájmy, hrát si nimi hry apod. Náboženství – vychovatelská činnost má vycházet z hlubokého vztahu vychovatele k Bohu a k tomu vede také své svěřence. Důležitá je vzájemná důvěra. Jak říkal Don Bosko, pro vychovatele je to náročné, ale preventivní systém vychovává světce jak z vychovatelů, tak z mládeže, jak o tom svědčí celá řada světců salesiánské rodiny. Cílem Dona Boska bylo vychovat z mladých dobré občany a zbožné křesťany, tedy lidi, kteří

se angažují ve společnosti i v církvi, kterým jde o společné dobro, a zároveň lidi, kteří žijí s Bohem, od něj čerpají sílu a odvahu a jím se nechávají vést.

Myslím, že Don Bosko nás stále může inspirovat, a to nejen ve výchově dětí a mládeže, ale i ve vztazích s druhými, protože v každém můžeme hledat dobro, navazovat s ním vztah, ukazovat mu svým životem Boha.

Celý život Dona Boska byl opravdu dobrodružný, doporučuji přečíst si některý jeho životopis.

J. Stará

Některé výroky Dona Boska (nejen) pro vychovatele:

Bez lásky není důvěry a bez důvěry není výchovy.

Nestačí mladé milovat, oni musí vnímat, že jsou milováni.

Snaž se s každým často hovořit. Pokud zjistíš, že něco potřebuje, postarej se o to co nejdřív.

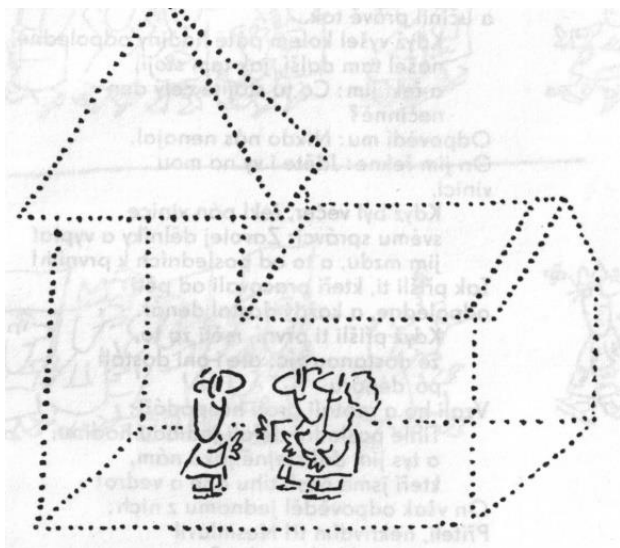
Co nejvíce se snaž podpořit schopnosti každého a podle toho rozděľuj povinnosti, aby každý zastával to, k čemu má nejlepší předpoklady.

Necítíš-li k mladým lidem lásku, nemáš-li pochopení a trpělivost pro jejich nezralé jednání, bylo by lepší, aby sis vybral jakékoliv jiné povolání.

Jak jsem se stal kostelníkem

Před mnoha lety jsem se letmo seznámil s panem Stanislavem Dvořákem, laskavým kostelníkem v našem děkanském kostele, když mi vysvětloval, jak se zvoní na naše zvony. Asi po šesti letech zvonické služby mne postihla dnes běžná choroba páteře – ploténky a musel jsem tuto službu ukončit. Při pohledu na službu pana Dvořáka jsem si slíbil, že až budu v důchodu, přihlásím se také ke kostelnické službě a budu mít alespoň nějakou bohubilou činnost.

Zanedlouho si Bůh povolal pana Dvořáka k sobě a kostelníků ubývalo. Při působení P. Adamce se naše rodina života s kněžími téměř neúčastnila, nějaký čas jsem se staral o webové stránky farnosti a jsem členem společenství skupiny Výbuch. Příchodem otců Oldřicha a Petra do naší farnosti a zároveň vylétnutím našeho posledního potomka syna Václava z rodinného hnízda, se náš život radikálně změnil. Nejprve mne otec Oldřich pověřil nějakými úkoly v kostele souvisejícími s mým zaměstnáním, pak některými úpravami na faře. Když pak bylo vyhlášeno hledání nových kostelníků a ministrantů ke službě, uvědomil jsem si dávný slib a zapsal se na seznam kostelníků v zákristii. Téměř měsíc se nic nedělo, domníval jsem se, že bude schůzka s adepty a zaškolení, jak bylo avizováno. Zaskočil jsem tedy do zákristie, kdy zaškolení bude, ale ono to již nějak mimochodem proběhlo... Nakonec mi paní Pavlasová vše vysvětlila a obdržel jsem klíč od našeho kostela.

Následující úterý jsem odemkl kostel s třesavkou úzkosti a slabosti v kolenou. Jsem totiž konvertita v dospělosti a vlastně spousta základních postupů a činností při bohoslužbě je pro mne obestřena závojem neznámého. S pomocí laskavých kněží, kteří mne uváděli vždy na pravou míru, se mi podařilo se do služebných úkonů vpravit. Na začátku mé služby jsem měl štěstí na hojnou účast kněží na úterní mši svaté. Nebylo výjimkou, že jsme měli dva nebo tři celebranty.

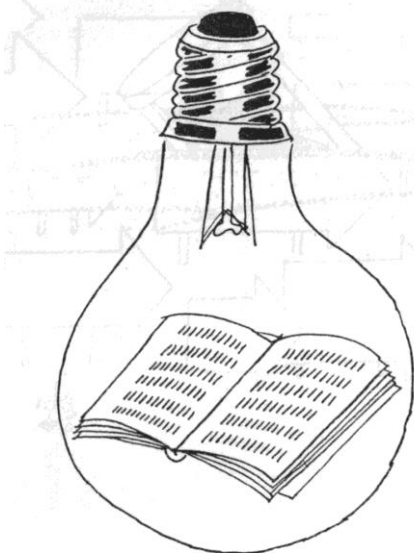
Najednou jsem zjistil, že bohoslužba z presbytáře nějak jinak „chutná“. Moc hezky se mi zpívá a cítím se být u stolu více platný. Jen jsem vždy trnul hrůzou, aby přišel nějaký ministrant, neboť tak blízko u oltáře jsem nikdy nesloužil a ani si netroufal. Vždy jsem obdivoval hochy – ministranty, jak jsou skvělí, že si přesně zapamatují kdy, co a jak. Kdy a kde přesně pokleknout a jak posloužit.

Na závěr bych chtěl poděkovat kněžím za jejich otevřenost a toleranci, ministrantům za jejich, z mého pohledu, nenahraditelnou službu, všem ostatním kostelníkům za spolupráci a všem dalším lidem, které jsem při této službě poznal. A pokud byste kdokoli našel ve svém týdnu alespoň jeden den pro přípravu kostela na bohoslužbu, bylo by to skvělé.

A black and white cartoon illustration. On the left, a man with a large nose and a simple tunic is sitting on the floor, looking up towards the right. On the right, another man, also with a large nose and wearing a robe, is standing on a raised platform made of dotted lines. He is pointing his right index finger towards the man on the floor. The background is a plain, light-colored wall with some faint, stylized patterns.

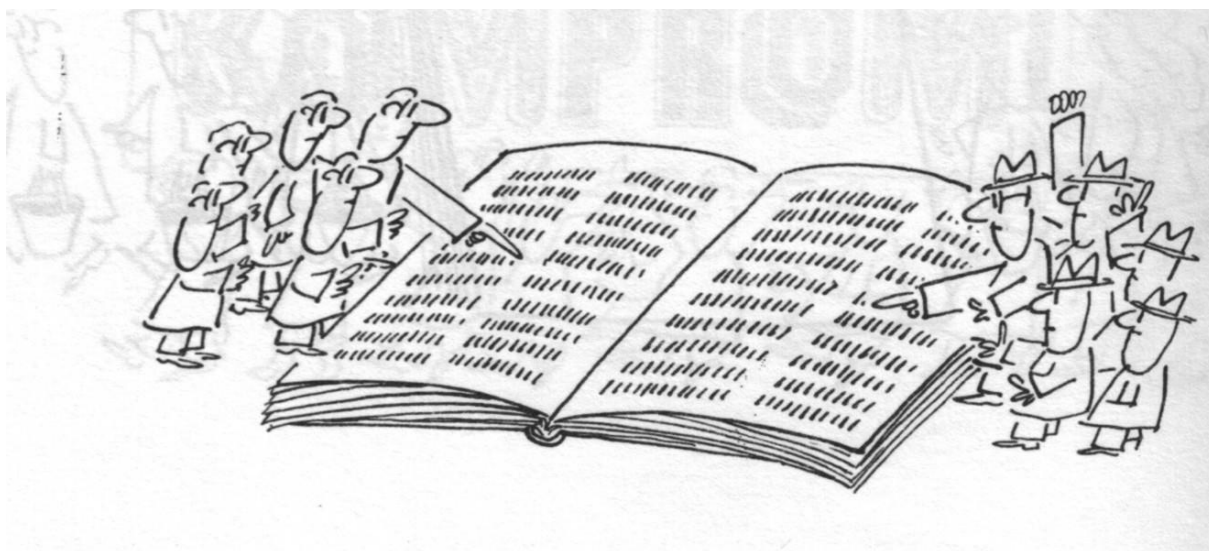
Univerzita volného času

Každé úterý po večerní bohoslužbě probíhá na farnosti v Havlíčkově Brodě „biblická hodina“. Tato setkání již dříve pravidelně vedl P. Pavel Hroznata Adamec. Nyní se tohoto úkolu ujal náš nový kaplan P. Petr Soukal. A přistoupil k tomu s energií a humorem.

Je to příležitost pro všechny rozšířit si své křesťanské obzory – a vlastně nejen to. Možná si můžeme doplnit i základní vzdělání, kterého se nám zatím nedostalo. Vzpomínám si, že na gymnáziu (ještě v době usilovného budování socialismu) se naše vyučující českého jazyka nebála tvrdit, že Bible by neměla chybět v žádné domácnosti a znalost Bible patří k základnímu vzdělání.

Od P. Petra jsme dostali studijní materiály, podle kterých postupujeme v jednotlivých hodinách. Po úvodních kapitolách seznamujících nás s Biblí jako celkem nyní probíráme postupně knihy Starého zákona. Dozvídáme se, že je nutno při čtení a snaze o pochopení těchto knih znát historické souvislosti a zvyky tehdejší doby. Události Starého zákona se jeví jako napínavé příběhy lidu rozpoznávajícího Boží zásahy a Boží pomoc.

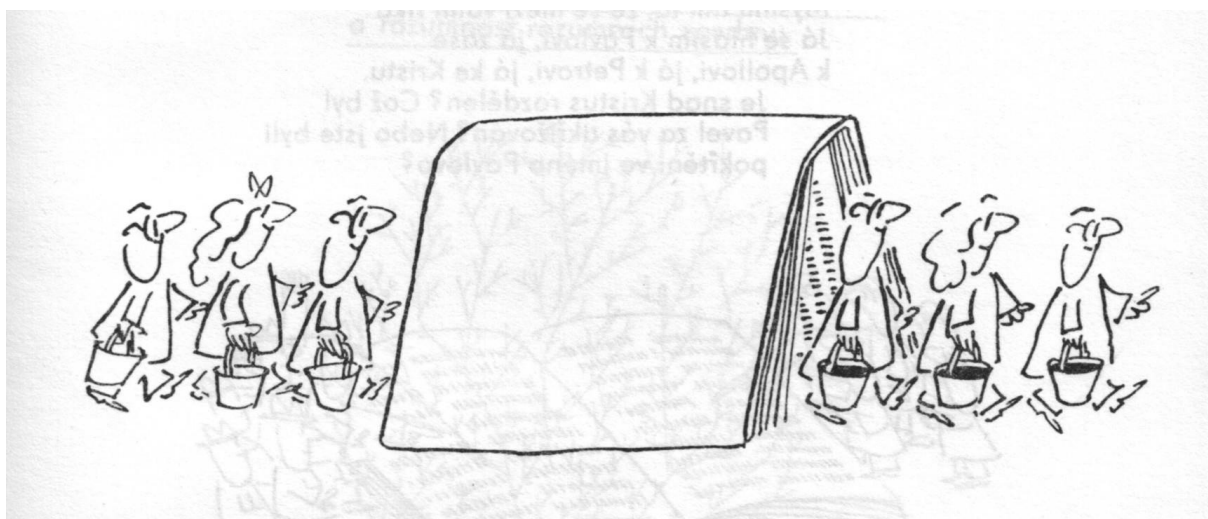
P. Petr svůj výklad rád zpestřuje názornými nákresey na tabuli, příležitostnými vtipy nebo postřehy z výuky náboženství.

Malá ukázka z první kapitoly studijních listů:

„Bible je kniha, ale ne jediná... je to spíše celá knihovna. České slovo Bible je převzato z latinského biblia, které pochází z řečtiny (ta biblia). Doslovný překlad z originálního jazyka by zněl: knihy, svitky nebo papyry. Bible se dělí na Starý zákon (46 knih) a Nový zákon (27 knih). Dohromady má tedy Bible 73 knih.

Jednotlivé knihy Bible vznikaly za nejrozumnějších okolností na různých místech po dobu více než tisíce let (od vlády Šalamouna 970-931 př. Kr. do sepsání posledního novozákonního spisu kolem r. 100 po Kr.). První, co nás na Bibli zaujme, je právě tato její vnější nejednota a různorodost. Jde o texty sepsané na nejrozumnějších místech od mnoha známých i neznámých autorů v různých obdobích.

Bible tryská z autentické zkušenosti jednoho lidu s Bohem, který s ním vstupuje do vztahu smlouvy a nabízí svá zaslíbení.“

Naše studijní společenství má také tu výhodu, že se můžeme alespoň částečně podílet na společné modlitbě Církve – na závěr se vždy modlíme nešpory. Není to sice žádná ideální sborová recitace, nicméně pomalu se zdokonalujeme.

V dnešní uspěchané době všichni zápasíme s časem, a tak i já jsem se dlouho rozhodovala, zda této aktivitě věnovat trochu času. Řekla jsem si, že je to pro mne taková malá univerzita volného času. Škoda, že věkový průměr zúčastněných většinou snižuje jen P. Petr.

Tato setkání mohou každému přinést nový podrobnější pohled na Bibli a tím přispět k jejímu pochopení.

M.V.

Biblical studies

(společenství pro vysokoškoláky i nevysokoškoláky)

Naše milá farní studna
na světlo dne vyplavila
další farní společenství.
Jeho tvář je přívětivá,
před nikým se neukrývá,
ukazuje svá tajemství.

Složení je velkolepé:
statní chlapci, slečny lepé,
obvykle i jeden kněz.
Ze všech koutů brodské země
přivážíme nejen sebe
a tvoříme pestrou směs.

Studenti i pracující,
černí, bílí, rudolíci,
guláš vlastností to je.
Přesto jsme si v něčem blízcí.
Nen jen touha scházet se, i
dospělost nás spojuje.

Program setkání mdlý není.
Obvyklý náš chléb večerní
představuje sdílení dnů
uplynulých, Bible čtení,
co nabízí poučení,
někdy zvládnem rozbor textů.

Nic nám není příliš cizí,
jednou z mnoha našich vizí
je lectio divina. Však
není pro nás těžkou misí
hodinu čaj vařit kdesi
a celou schůzi prokecat.

Jelikož jsme hledající
neposední cestující,
proto se setkání hýbou.
Vždy od sedmi fara bdící
dva, tři týdny čekající
vítá nás v pátek, v sobotu.

Cítíš-li se oslovený
a přijdeš si kapku mladý
a jsi studentem, nebo ne,
na věk nehleď, berem všechny.
Teď aby Tvé kroky vedly
pro info za P. Soukalem.

Nemít místo srdce rudu
a tvořit úrodnou půdu
chcem pro naše vztahy i růst,
ukazovat směrem vzhůru,
poznávat Krále na trůnu,
od hříchů si dát věčný půst!

Eliška Blažková

*Pokud byste rádi přišli do našeho společenství, kontaktujte P. Petra Soukala
na telefonu 736704332.*

U svatého Vojtěcha

Když jsem kdysi dávno začínal hrát při mších svatých v kostele sv. Vojtěcha, nosíval jsem si zpočátku vlastní keyboard. Harmonium na kůru nebylo pro začínajícího a nezkušeného chrámového hudebníka zajímavé a dostatečné. Až deštivý den s bouřkou mne přinutil, abych dal na radu zbožné farnice a harmonium k doprovodu mše svaté využil. Odpadlo tak převážení keyboardu z domova a nehrozilo riziko zkratu. ☺

Nástroj na kůru mne nakonec ale velmi zaujal a já s údivem zjistil, že mi připomíná dechové nástroje, na které jsem se v mládí učíval hrát. A když jsem se od kolegy dozvěděl, že pomocí nožní páčky mohu rychle měnit registraci a vlastně mám k dispozici dvě síly doprovodu, pochopil jsem, že jsem harmoniu křivdil.

Při drobné opravě, kterou na harmoniu dělal pan varhanář Tomáš Nováček z Třebíče letos v květnu, jsme zjistili, že nástroj byl vyroben v roce 1936. Jeho dřevěné části jsou v dobrém stavu, téměř „zánovní“. (Tak dlouho asi můj varhanní keyboard nevydrží.) A to už vůbec nemluvím o možnosti tvoření dynamiky, která předčí i možnosti žaluziového pedálu na varhanách. V budoucnu asi bude nutná výměna plstěných částí, ale nástroj je nyní po opravě nehrajícího e2 opět plně funkční a doufám, že to tak ještě nějakou dobu tak zůstane.

V kostele sv. Vojtěcha můžete při mši svaté slyšet kromě známého Břízova a Olejníkovy ordinária také ordinárium méně známé, od pana Bohuslava Korejse. Zatímco Ebenovo, Břízovo a Olejníkovy ordinárium máme v kancionálu, Korejsovo ordinárium tam bohužel nenajdete. Přivezl jsem si ho asi před pěti lety z tachovského varhanního kurzu, kterého se pan Bohuslav Korejs také zúčastnil jako lektor. Nyní mu je už 92 let a žije v Praze. Celý život působil jako regenschori v Týnském chrámu na Staroměstském náměstí. Myslím si, že na ordináriu je znát, že ho skládal zkušený zpěvák a sbormistr, který mimo jiné vytvořil i knihu všeobecně známých žalmů.

Historie kostela sv. Vojtěcha prý sahá až k jeho patronu a stavba má své zvláštní kouzlo. A tak harmonium ve spojení s výbornou akustikou a restaurovaným interiérem spoluvytváří velmi zajímavý liturgický prostor. Někdy při mši svaté lze téměř hmatatelně procítit propojení hudby, místa, liturgie a lidového zpěvu. Doufám, že nástroj bude dobře sloužit a že v kostele sv. Vojtěcha zažijeme ještě mnoho krásných mší svatých.

K.R.

Kurz biblických postaviček

Jeden roztomilý pejsek, jeden malý školák, čtyři větší děvčata, asi patnáct žen a dva muži – to byli účastníci kurzu výroby biblických postaviček, který se konal koncem dubna v Želivě.

V premonstrátském klášteře se sešli nejen zájemci z želivské farnosti, kteří se chystali vyrábět postavičky poprvé, ale také pár zkušených žen z Havlíčkova Brodu, které šily postavičky již minimálně třikrát a stále jim to přináší radost a potěšení. Kdo si biblické postavičky a jejich výrobu zamiluje, neváhá vydat se i na dalekou cestu, což dokazuje to, že jsme mezi sebou měli i pár účastníků až ze západočeské Plzně. Naopak, z jiného dalekého konce republiky – z Olomouce - mezi nás přijela hlavní lektorka kurzu Marie Klašková.

Biblické postavičky se nedají nikde koupit – ty se musí pouze a pouze vlastnoručně vyrobit a to pod záštitou Českého biblického díla sídlícího právě v Olomouci. A tak lektorky jezdí a navštěvují jednotlivé farnosti, které mají o postavičky zájem, a poskytují materiál i rady k výrobě a během necelých dvaceti čtyř hodin se každý účastník zaraduje z toho, že se ze všech těch drátků, obvazů, kůží, polystyrénu a nejrůznějších látek pomocí jehly a nití „vyklube“ na svět moc hezká postavička.

My všichni, kteří jsme se v Želivě sešli, jsme spolu strávili pěkné chvíle v milém společenství. Na naši činnost shlížel z velkého obrazu v místnosti sám bývalý želivský opat P. Bohumil Vít Tajovský, na kterého jistě všichni dosud vzpomínáme.

Také současný opat P. Jáchym Šimek mezi nás na chvíli zavítal. Celou dobu s námi strávil P. Tadeáš Spišák, premonstrát a současný převor kláštera, který byl navíc tak šikovný, že ušil postavičku Pána Ježíše. I my všichni jsme se snažili a vyrobili jsme pro želivskou farnost celkem asi dvacet postaviček – malé i větší děti, apoštoly, Jana Křtitele, žebráka, starší muže, ženy i anděla. Všechny byly moc povedené, radost pohledět.

Až někdy zavítáte do želivského kostela, nezapomeňte si jich všimnout – vlevo od oltáře budou ztvárňovat biblické scény.

M.R.

Víkend tatínků a dětí

Dostal jsem za úkol podělit se s vámi o prožitý víkend tatínků s dětmi. Setkáváme se takto dvakrát ročně, a přesto pořád přichází někdo nebo něco nového. Tohoto již třináctého víkendového setkání se zúčastnilo šest tatínků a šestnáct dětí a v sobotu večer nás ještě přijel podpořit sedmý tatínek se svými třemi ratolestmi. To jsme ještě bohužel museli oželeť přítomnost dalších dvou stabilních účastníků, otců.

V pátek večer jsme se sešli na faře v Havlíčkově Borové, jež byla naší základnou. Kromě přípravy na spaní jsme ještě zvládli protáhnout těla při fotbalovém klání, utkali jsme se tatínkové vs. děti a rozešli jsme se smírně 0:0. Po uložení dětí do spacáků jsme ještě zvládli probrat věci, co nám ležely na srdci, a probrat sobotní výpravu do okolí a hlavně způsob stravování.

Jelikož jsme se nacházeli v chráněné krajinné oblasti, tak jsme byli omezeni pouze na plynové vařiče. Myslím, že jsme si to my, otcové, opět pěkně prožili a i děti vypadaly spokojeně. Po návratu na základnu jsme se pustili do vaření večere. Kdo ještě neměl dost, tak si mohl opéct burty na táborovém ohni. Sobotní večer jsme pak završili odevzdáním našich nejbližších a všech úmyslů, které nosíme na srdci, do Otcovy náruče.

Závěrem se ještě chci přiznat, že jsem bojoval s pokušením zažít něco nového a nezúčastnit se. Jsem však rád, že jsem nepodlehl, jelikož se cítím tímto setkáním posílen a potvrzují to i šťastné výrazy ve tvářích dětí završené vděčností za naši Lapaduchu. Slovy zesnulého kardinála Miloslava Vlka jsem opět trochu zakusil už zde na zemi, co je to VĚČNOST.

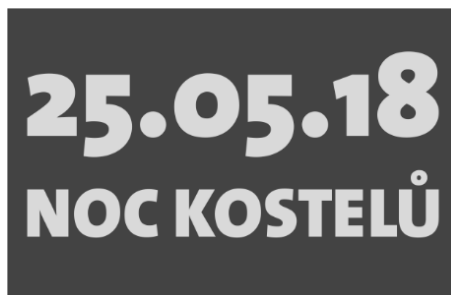
K. Černý

Kouzlo páteční noci otevřených kostelů

V letošním roce jsme se v našem městě k této akci připojili již poosmé. Za ta léta se vykrytalizoval organizační tým zapálených lidí a také osvědčené opěrné prvky programu.

Nosnou myšlenkou, kterou jsme se pokusili včlenit nejen do programu naší farnosti, ale i do programů bratří z evangelických církví, byla církev jako domov, protože v letošním roce slavíme 100 let státnosti. Z tváří lidí, a to jak organizátorů, tak návštěvníků, byla vidět radost a zájem o toto společné setkání a to je největší kouzlo noci otevřených kostelů.

V letošním roce jsme v hlavním kostele Nanebevzetí Panny Marie dali v programu větší prostor rodinám s dětmi a formou zábavných úkolů jsme se jim snažili přiblížit něco z pokladů naší historie v podobě národních patronů a symbolů.

Pro mě osobně bylo velkým překvapením tradiční vystoupení ZUŠ J. V. Stamice. Vystupují sice každoročně a mají vždycky velký úspěch, ale letos bylo jejich vystoupení, zejména s pásmem pěti skladeb nazvaných „Miniscénky“ skutečně okouzující. Během poslechu jsem si zase o kousek více uvědomil, že hudba a víra mají mnoho společného, protože umí vyjádřit i to, co nejde slovy, že dokáží hovořit k lidem nadčasově napříč kulturami a historickými epochami, a že lidi spojují, i když jsou si jinak cizí a mluví třeba i jinou řečí.

Jako moderátor jsem neměl možnost být jinde než v hlavním kostele, ale jsem přesvědčený, že si každý z návštěvníků v otevřených kostelích a modlitebnách našel to své a že odcházel domů s vědomím, že kostely jsou místem, které může posloužit i jemu, i když není zrovna praktikujícím křesťanem, a že naše společnost skutečně historicky stojí na křesťanských kořenech a hodnotách.

Velkým kouzlem noci kostelů, alespoň u nás v Havlíčkově Brodě určitě ano, je i ekumenické společenství, které můžeme zakoušet v praxi, a to jak v přípravě a spolupráci s organizátory ostatních křesťanských církví a společenství, ale i v průběhu večera při společném setkání na náměstí a společné modlitbě za naše město.

Tímto bych chtěl poděkovat všem, kdo se do přípravy a organizace této akce aktivně zapojili a podpořili ji svou modlitbou.

Petr Trefil

Biřmování

Milí spolufarníci,
rádi bychom se s vámi podělili o několik zážitků spojených s naším biřmováním, které po šesti letech proběhlo 27. května 2018 v kostele Nanebevzetí Panny Marie za účasti našeho královehradeckého pana biskupa J. E. Mons. Jana Vokála.

Na přijetí svátosti biřmování se nás každých čtrnáct dní více než půl roku připravovalo celkem dvacet. Po celou dobu byl naším duchovním průvodcem zdejší pan děkan Mgr. Oldřich Kučera. Pokud kvůli neodkladným záležitostem nemohl na setkání přijít, zastoupil jej pan kaplan Bc. Th. Petr Soukal, který nám probíraná témata ukazoval z jiného úhlu pohledu, což bylo pro nás velmi zajímavé a přínosné. Společně jsme se tak zamýšleli nad teologickými i morálními otázkami víry i běžného života u duchovně vyzrálého člověka.

V den "D" jsme vysvátkováni, natěšení a možná i trochu nervózní stáli před sluncem zalitou brodskou farou. Proběhlo přivítání s otcem biskupem, a pak už jsme v liturgickém průvodu za zvuku varhan společně vstoupili do kostela, kde na nás v lavicích čekali kmotři a naše rodiny. Kostel byl tentokrát zaplněn do posledního místečka.

Následovala slavnostní mše, při které jsme od otce biskupa přijali svátost biřmování. Každý z nás před něj předstoupil, s rukou kmotra na pravém rameni, byl pomazán olejem – křížmem – a přijal pečeť daru Ducha Svatého. Po mši následovalo společné fotografování a poté neformální a milé posezení na faře, při které nám pan biskup odpovídal na naše otázky. Měli jsme tak možnost poznat jej nejen jako diecézního pastýře, ale také jako člověka se silným životním příběhem, který na vlastní kůži zažil emigraci z tehdejšího Československa a potýkal se se všemi dilematy a otázkami, které s sebou toto rozhodnutí přinášelo.

Rádi bychom ještě jednou poděkovali všem, kteří se na přípravě této krásné slavnosti podíleli. Co říci závěrem? Jako hřivny jsme přijali dary Ducha Svatého, to, jak s nimi naložíme, záleží na každém z nás, proto vás srdečně prosíme o modlitbu, abychom je pouze „nezakopali“ (viz Mt 25,14-30).

Lenka Vencová

***Přijď, Duchu svatý a zapal v nás oheň své lásky.
Přijď a daruj nám svých sedm darů, abychom s tvou pomocí
dokázali správně jednat a žít podle Boží vůle
a jednou dosáhli věčné radosti v nebeském království.
Amen.***

Sedm darů Ducha svatého – modlitby

Dar moudrosti

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem moudrosti, ať poznávám všechny skutečnosti ve světle tvé pravdy. Ať v tomto světle dokážu rozlišovat, co je důležité a co je druhořadé. Ať nade všechno miluji nebeského Otce a v lásce k němu ať se učím náležitě milovat všechno, co on stvořil.

Dar rozumu

Přijď, Duchu svatý, a naplň mě darem rozumu, ať stále hlouběji pronikám do tajemství toho, co vírou vyznávám. Ať ve svém životě vnímám světlo Otcovy láskyplné vůle a dovedu poznávat jeho plán spásy.

Dar rady

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem rady, ať dovedu v rozličných životních situacích činit správná rozhodnutí. Ať dovedu volit to, co přispívá ke slávě nebeského Otce a vede mě ke spáse.

Dar síly

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem síly, ať mohu obstát ve všech protivenstvích, odolávat pokušením, trpělivě nést těžkosti, odvážně vyznávat svou víru a věrně plnit Otcovu vůli.

Dar vědy a umění

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem vědy a umění, ať dokážu všechny stvořené skutečnosti posuzovat ve světle věčné pravdy, k jejímuž poznání mě vedeš svým darem moudrosti. Ať ke všemu přistupuji tak, aby byl celý můj život oslavou Stvořitele.

Dar zbožnosti

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem zbožnosti, ať s radostí vyhledávám modlitbu, s důvěrou se obracím ke svému Stvořiteli a nalézám zdroj svého potěšení v jeho vůli.

Dar bázně Boží

Přijď, Duchu svatý, a naplň mé srdce darem bázně Boží, ať vždy myslím na přítomnost milujícího Otce a všechno prožívám pod jeho pohledem – nikoliv se strachem, nýbrž s láskou a důvěrou. Dej, ať se vyhýbám všemu, co by mě od něj mohlo vzdálit.

Úvaha – pro zamyšlení

Víte, kdo dokáže sjednotit naši farnost? Dnes jsem to zjistila. Je to Duch svatý, třetí Božská osoba.

Mohli jsme se o tom přesvědčit dnešní neděli 27. 5. 2018 při mši svaté v 9 hodin dopoledne, kdy do naší farnosti přijel otec biskup Jan Vokál, aby zde uděloval svátost biřmování. Přivezl nám z Hradce Králové náruč Božích milostí a darů Ducha svatého pro všechny. Mše svatá byla velmi slavnostní a krásná. Slavili ji společně s otcem biskupem oba naši kněží P. Oldřich i P. Petr a z nedalekého Domova pro seniory mezi ně zavítal i staříček P. Josef Pecen. V lavicích seděli svorně příznivci a členové různých skupin a skupinek, kteří se obvykle společnému setkání vyhýbají. Ke krásné atmosféře přispěly i nádherné zpěvy farního sboru.

Duch svatý si vane, kam chce a kdy chce. Byla radost pozorovat všechny ty mladé (a mezi nimi i děti nás všech), kteří odhodlaně a s radostí přistupovali k otci biskupovi, jenž je pomazal na čele svatým křížmem. Skrze jejich šťastné úsměvy a zářící oči všechny naplnila naděje, že u nás ve farnosti „bude lépe“. Otec biskup všem biřmovancům přál, aby v nich skrze Ducha svatého hořel oheň víry, naděje a lásky a aby také dokázali zapálit pro Krista ostatní ve svém okolí.

Bylo to setkání plné naděje. Já vím, že zítra už to bude zase všechno jinak. Ten se podívá špatně na tamtoho, tenhle něco nepochopí a onen zas něco zkritizuje...

Ale vzpomeňte si opět na dnešní krásnou neděli. Duch svatý je ten, který nás dokáže a umí sjednotit. My ovšem musíme sami chtít a otevřít svá srdce pro jeho působení a modlit se, aby nám přijaté dary Ducha svatého byly k co největšímu užitku.

M.R. 27. 5. 2018

Boží Tělo ve Zbraslavicích

Duch svatý si vane, kdy chce a kam chce. A tak nás v neděli 3. června „zavál“ do Zbraslavic, kde jsme mohli být účastni na mši svaté o slavnosti Těla a Krve Páně.

Tu neděli se nás vydalo z Havlíčkova Brodu do Zbraslavic asi čtyřicet. Zbraslavice jsou malé městečko s 1300 obyvateli v okrese Kutná Hora, kam před rokem odešel náš oblíbený P. Damián Vrchovský, OPraem. V kostele svatého Vavřince, který byl plný květin a překrásně nazdobený, nás všechny P. Damián srdečně přivítal. Obvykle zde prý chodí v neděli na mši sv. asi dvacet lidí, ale tentokrát byl kostel zaplněn do posledního místečka. Kromě nás Broďáků přišli ještě věřící z okolních farností, které má P. Damián na starosti – z Bohdanče, Červených Janovic a Pertoltic. Mši svatou svými krásnými zpěvy doprovodila havlíčkobrodská scholička. Po mši svaté se konal ještě průvod venku a pobožnost u čtyř oltářů. Celé okolí kostela i část farní zahrady pak zdobily barevné okvětní lístky z pivoněk a další kvítky, které malé i větší družičky horlivě rozsypávaly.

Po skončení slavnosti jsme se všichni sešli na farní zahradě k milému posezení a občerstvení. P. Damián i my všichni jsme měli velkou radost ze společného setkání. A pozdravuje do Havlíčkova Brodu vás všechny ostatní. ☺

M.R.

Na svátek sv. Anny

Svátek sv. Anny, matky blahoslavené P. Marie, se s velkou vážností držel dne 26. července. Za mého mládí to byla světice často vzývaná jako ochránkyně matek a manželství i šťastného porodu. Vázala se k ní také pranostika „Svatá Anna, chladna zrána“. Byla znázorňována jako matrona se šátkem na hlavě a často ji doprovázela dcera Panna Maria a tak se nazývala „samodruhá“ nebo i s malým Ježíškem jako „samotřetí“.

Z mého rodiště obce Malče jsme nejčastěji navštěvovali její pout' na Modletíně. Bylo to slabou hodinku cesty, při níž jsme však museli zdolat výškový rozdíl větší než 200 metrů, poněvadž Maleč leží již v nižší poloze u řeky Doubravy, kdežto Modletín patří ke kopcům Železných hor kolem 600 metrů.

Na začátku 20. století tam žili „na horách“ obyvatelé, kteří pracovali v zemědělství a v lesích malečského panství, několik kilometrů na Bradle byla Rücklova sklárna, u pramene Chrudimky se těžil písek a vyráběly se betonové dlaždice, v Rušinově byla cihelna, která dodávala žádané kvalitní cihly na komíny, které se nerozsypaly, poněvadž písek byl prostoupen kysličníky železa. Na Modletíně byla obecná škola, která byla za první republiky postavena nově a rozšířena o měšťanku.

Modletínský kostel je z konce 17. století, původně tam byla osazena dřevěná poutní kaple sv. Anny nad studánkou u pozdějších lázní. Letopisy se zmiňují, že cihly pro kostel byly páleny v nedalekém Přemilově a dopravovány na stavbu na hřbetech dvou velbloudů a každému nakládáno 100 cihel. Na začátku 20. století přistavěna sakristie a nová předsíň. V době letního pobytu u svého zetě Dr. F. L. Riegera si Otec národa František Palacký posílal z Malče na Modletín pro vodu ze studánky u kostela a používal ji na oční neduh.

Po 1. světové válce řada menších panských dvorů byla zrušena a půda rozdělena v pozemkové reformě, mezi nimi i na Modletíně. Během druhé světové války se na Železných horách vyskytli partyzáni a na jejím konci začátkem roku 1945 byli postiženi německými represemi i občané tohoto kouta. Do Terezína byl odtud poslán řídicí učitel Antonín Musílek z nedalekého Chlounku a velitel četnické stanice v Malči; řídicí pan Musílek se však nevrátil. Místní lidé byli kvůli partyzánům mučeni od německé policie ponořováním do studené vody řeky Chrudimky. Dodnes si pamatuji, že kolem Velikonoc byly ve zvonici rakve. Velice jsme si v květnu 1945 oddechli a při každé nedělní bohoslužbě jsme se za oběti modlili. Zůstaly mně krásné vzpomínky na živou víru a působení důstojného pána P. Josefa Jahody v květnu a červnu 1945, kdy jsme snili o lepších časech.

Od převratu v roce 1945 se začalo obyvatelstvo vytrácet odchodem do pohraničí. Současné stavy obcí se pohybují kolem 15 obyvatel a většinou se domy přebudovávají na rekreaci s letními nebo zimními pobyty.

Vyskytlo se však něco naprosto neobvyklého:

Na Modletíně začala působit komunita Benedikt, která byla založena v Chotěboři jako občanské sdružení a umístila do objektu bývalé fary své činnosti. Spolek Benedikt ve své zakládací listině uvádí: „Komunitu budujeme společně s lidmi s mentálním postižením v Modletíně v Železných horách. Obnovujeme ji v duchu kulturního odkazu našich předků, v duchu řemesel a tradic. Místu chceme postupně navrátit jeho historický a kulturní význam, chceme navrátit život do vesnice. Naše činnost vychází z kulturních tradic a využívání tradičních řemesel, které chceme předávat současné generaci. Jako zázemí pro všechny aktivity a jako chráněné bydlení funguje rekonstruovaná budova bývalé fary. Dále rekonstruujeme budovu bývalých lázní, pekárny, a také pronajatý kostel svaté Anny. Součástí areálu je také roubená sušárna ovoce. V areálu máme malou zvířecí farmu se slepicemi a kachnami. Obnovili jsme také starý sad, jako zásobárnu ovoce pro sušárnu a také jsme založili zeleninovou zahradu. Celý areál využíváme jako zázemí pro pořádání kulturních akcí: výstav, koncertů, velkých slavností, nejrůznějších setkávání, atd...“

Milan Šulc 18. 4. 2018

Svatoanenská

Svatá Anna -

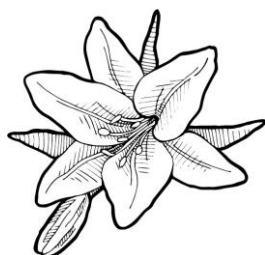
- chladna zrána.

A léto mírnějším se stane,
toť dar babičky Páně.

Snad i letos do Pohledu
v létě autem zas pojedu.
K studánce se podíváme,
na pouť k babičce Páně.

Jistě byla ctnostná žena
svým manželem vždy věrně ctěna.
Celý svůj život zbožně žila
a Marii nám porodila.

V nebi ji zdobí věnec skráně,
u vnuka i dcery je dobře Anně.
K modlitbě pozvedám své dlaně,
oroduj za nás, babičko Páně.

Poutní pořad bohoslužeb u sv. Anny v Pohledu

Malá pout'

26. července 2018 – čtvrtek

Mše svatá v 10:00 hodin
17:00 hodin

P. Jiří Vojtěch Černý
P. Pavel Seidl

Velká pout'

29. července 2018 – neděle

Mše svatá v 7:30 hodin
9:00 hodin
10:30 hodin

P. Oldřich Kučera
P. Rudolf Zahálka
P. Petr Zadina

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.